

עֲזְרֵי יַמְעַם ה' עֲשֵׂה שְׂמִימִים וְאֶרֶץ

סֵפֶר תִּיקוּנֵי זוֹהַר

- מִגְּקֵד -

- דֵּף הַיּוֹמֵי -

שְׁחַבֵּר הַתְּנָא הָאֱלוֹקֵי רַבִּין שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי זִיע"א
מְבוֹאֵר בְּלִשׁוֹן הַקּוּדֵשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַקּוּרָא בּוֹ
מְחוּלָק ל- 29 קוֹנְטְרָסִים

מוֹפֵץ לֹא מְטַרְת רִיחַ פֶּלֶל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כָּל סֵפֶר תִּיקוּנֵי זוֹהַר

בְּכ - 20 דִּקּוּת בְּלִבְד

בְּדִקּוּת סִפּוּרוֹת בְּלִבְד תִּזְכֶּה לְהִיּוֹת בֶּן עוֹלָם הַבָּא

◆ "קוּדֵשׁא בְּרִיךְ הוּא אֲנִיִּיתָא וְיִשְׂרָאֵל חַד הוּא" ◆

יּוֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזוֹהַר הָעוֹלָמִי"

בַּעִיָּה "ק בֵּית שְׁמֵשׁ תוֹבֵב" א

ל"ג בְּעוֹמֵר שְׁנַת תּשׁע"א ל"פ"ק

◆ קוֹנְטְרָס נִסְפָּר 14 ◆

הטיבה ה' לטובים

תיקון הזוהר המחולק נדפס בנדבת

הרב משה יהודה בן צביה אסתר להצלחה בכל הענינים
וזוגתו טויבא אסתר בת חוה לרפואה שלמה ולהצלחה בכל הענינים

יצחק בן טויבא אסתר להצלחה בכל הענינים
הדסה גילה בת פריידא צירל, הרבה נחת דקדושה מכל יו"ח ולהצלחה בכל
הענינים

זכות התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי וחבורתו הקדושה תעמוד
להם למלוץ יושר, שימלא ה' כל משאלות להם לטובה ולהרכה, בהריות
גופא, פרנסה בשפע וברוח, עושר וכבוד, אריכות ימים ושנים טובים
בהריות השלימות, אכ"ר.

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
CIO CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gross
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי
בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים.
ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א
וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים
ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מקראי אור - עימוד ועיצוב

052-7615936

בְּפֶתַח הַתְּקוּוֹן

י' שְׁמַחוּ ה' הַהוֹרִים וְיִגְלוּ ה' בְּנִים שְׂאֲבִינוּ לְכָבוֹד יוֹם הַהִלּוּלָא שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי עָלָיו הַשְּׁלוֹם, אֲשֶׁר בְּיוֹם הַהֵא נְהִיגוּ לַעֲשׂוֹת הַתְּגַלְחַת לְבָנִים שְׂיַחְיָה, הוֹצִיאוּ לְאוֹר מִפְּעַל הַזְהַר הָעוֹלָמִי, סְפָרֵי תְקוּוֹנֵי הַזְהַר ב־29 קוֹנְטְרָסִים, כָּל קוֹנְטְרָס מְסִימִים לְלִמּוּד לְעֶרְךָ 20 דְּקוֹת, וְכַשְׁמַחְלָקִים ל־29 אָנְשִׁים גּוֹמְרִים בְּעֶרְךָ בְּכ־20 דְּקוֹת אֶת כָּל תְּקוּוֹנֵי זְהַר, וְכָל אֶחָד שְׁלוֹמִיד מִצְטָרֵף עִם הַכָּלל וּמְסִים יַחְדָּיו, וְנַחֲשֵׁב לְכָל אֶחָד וְאֶחָד כְּאֵלוּ סִים כָּל תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר הַקְדוּשָׁה. וְכֵן כָּל אֶחָד שְׂיַעֲשֶׂה תְגַלְחַת לְבָנוּ שְׂיַחְיָה, יְכוּל לְקַבֵּל בַּחֲנָם סֵט פְּזוּה, וַיַּחֲלֵק ל־29 אָנְשִׁים שְׂיַלְמְדוּ לְזִכּוֹת בְּנוּ, וְכֵן יִזְכֶּה בְּסִייעָתָא דְשְׂמַיָא שְׁבָנוּ יְגַדֵּל לְאֵילָנָא רַבְרָבָא. - וְכֵן כָּל מִי שְׁבָנוּ נִכְנָס לְעַל תּוֹרָה וּמִצְוֹת בְּמִזְל טוֹב, יְכוּל לַעֲשׂוֹת הַסְּגָלָה הַזֹּאת שְׂיַגְמְרוּ יַחַד 29 אָנְשִׁים אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר לְזִכּוֹת בְּנוּ, וּבְזִכּוֹת פָּחוּ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי בְּדַאֵי יַצְלִיחַ בְּכָל דְרָכָיו. - וְעוֹד כָּל מִי שְׂמַחְתָּן אֶת בְּנוּ אוֹ בִתּוֹ אוֹ שְׂעוּשָׂה כָּל שְׂמַחָה גַם כֵּן יְכוּל לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט וַיַּגְמְרוּ 29 אָנְשִׁים אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר לְזִכּוֹתָם. - וְכֵן כָּל מִי שְׂעוּשָׂה סְעוּדַת יָאֲרִצִיט לְעֵלוּי נְשִׁמַת הוֹרָיו אוֹ קְרוֹבָיו אוֹ אֶחָד מִמֵּשִׁפְחָתוֹ וְרוּצָה לְלַמֵּד זְהַר, יְכוּל לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט וַיַּחֲלֵק ל־29 אָנְשִׁים שְׂיַגְמְרוּ אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר, וּבְדַאֵי יְהִיָּה עָלוּי גְדוֹל לְנִשְׁמַתָּם. - וְכָל בֵּית מִדְרַשׁ שְׂרוּצִים לְגַמְרָא אֶת תְּקוּוֹנֵי הַזְהַר בְּשַׁבָּת (אוֹ בַּחֹל) יְכוּלִים לְקַבֵּל אֶת הַסֵּט, וַיִּזְכּוּ לְקַרֵב אֶת הַגְּאוּלָּה בְּמַהֲרָה, וַיִּזְכּוּ שְׂרַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי בְּעַצְמוֹ לְלַמֵּד עֲלֵיהֶם זְכוֹת לְמַעְלָה. פְּעַת יוֹצֵא לְאוֹר מְסַפֵּר מְצַמְצֵם עַל יְדֵי תוֹרָמִים שְׂתַרְמוּ, כָּל הַקְדָּם זֹכֶה. - נִתַּן לְקַבֵּל בְּכָל מוֹקְדֵי הַחֲלוּקָה שֶׁל מִפְּעַל הַזְהַר הָעוֹלָמִי, וּבְמִסְפָּר 054-8436784

לְמוֹד בְּסִפְרֵי הַזְהַר הַקְדוּשָׁה לְעֵלוּי נְשִׁמַת נְפֻטְרִים מְסַגֵּל בְּיוֹתֵר לְתַקְוָה נְשִׁמַתָּם וְלַהֲעֵלוֹתָם לְמִקּוּמָם הָעֲלִיּוֹן וְלַהֲצִילָם מִכָּל דֵּינִים. - "בְּדַאֵי הוּא רַבִּי שְׂמַעוֹן לְסַמְךָ עָלָיו בְּשַׁעַת הַדְּחִק", שְׂבִזְכוֹת שְׁלוֹמִידִים בְּסִפְרוֹ שֶׁל הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבִּי שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי זְכוֹתוֹ יְגוּ עָלֵינוּ אָמוֹן, נוֹשֵׁעַ בְּכָל הַנְּצָרָה לְנוּ. - תַּבַּת "וּרְפָאֵתִיו" עוֹלָה בְּגִימְטְרִיא (703) כְּמַנְיָן שְׂמַעוֹן בֶּר יוֹחָאֵי (703), כִּי בְזִכּוֹתוֹ נִמְשַׁכַּת רְפוּאָה לְאָדָם. - וְעַל יְדֵי זֶה יִשְׁפַע שְׁפַע רַב בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, רַאשֵׁי תַבּוֹת רַשְׁבֵּי, שְׂהַעוֹסֵק בְּתוֹרָתוֹ יִזְכֶּה בְּסִייעָתָא דְשְׂמַיָא לְשַׁפַּע רַב רוּחָנִי וְגַשְׂמִי. - וְזֹאת לְמוֹדְעֵי, שְׂסִפְרִים הָאֵלוּ מִתֵּר וּמִצְוָה לְכָל אֶחָד לְהַדְפִּיס פְּמָה שְׂרוּצָה בְּאִיזָה שְׂפָה וְלִשׁוֹן שְׂרוּצָה, וְכָל הַמְּזוּכָה אֶת הַרְבִּים זְכוֹתוֹ עוֹמְדַת לְעַד וְזוֹכֶה לְבָנִים צְדִיקִים. וּבְגַדֵּל פַּח זְכוֹת הַרְבִּים שֶׁל הָעוֹזְרִים וְהַמְּסִיעִים לְמִפְּעַל הַקְדוּשָׁה הַזֶּה, יִזְכּוּ לְרִאוֹת מִיּוֹצֵאֵי חֲלָצִיהֶם רַב תַּעֲנוּג וְנַחַת דְּקַדְשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכֶּה בְּקְרוֹב שְׂיַעֲרָה ה' עָלֵינוּ רוּחַ טְהָרָה, וְנוֹפֶה לְטַהַר לְבַבְנוּ לְעַבְד לְיוֹצְרָנוּ בְּכָל כַּחֲנוּ וּבְכָל נַפְשָׁנוּ וּבְכָל מַאֲדָנוּ, וְתַקִּים הַבְּטַחַת הַרְעִיא מְהִימָנָא "בְּהַאי סְפָר הַזְהַר, יְפִקוֹן בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי" בְּבִיאַת גּוֹאֵל צְדָק בְּמַהֲרָה בְּיַמֵּינוּ, אָמוֹן.

הַמוֹצִיאִים לְאוֹר

הקדמה ללמוד הזהר

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, כדכתב רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה [דור אחרון]. ובהר (זמר חלק ג' דף קנ"ג: ברעא מהימנא) כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובה יתבטלו כל הגזרות - ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועי' בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' ס' 90 קלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. - שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעמר לעשות סיום ספרי הזוהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזוהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דידך, און דו קענסט מיד" [פירושו: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי] (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמר בארץ ובחוצה לארץ אלה סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערכים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכנן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אפי"ר.

הלומדים בחבורה - כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נובל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקמץ יהיה לאלה" שאפילו בדורנו הנמוך - יוכל להחשב לשר האלה, שסיים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (עוד רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית בדרבים, הנה כי כן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר וראוד". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגרסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועי' נענו

בשרת פרחי כהונה חלק ארוח סי' יג) ... וממילא כל שכן בלימוד הזוהר עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבודת לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (ת"א) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עין חיים (האר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: [על פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד] - מעלת הלימוד בזוה"ק, שהלומד ממש נהנהג לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקובל הקדוש רבי אברהם אזולאי זיע"א זקנו של החיד"א בשם המקובל הרב אברהם גלאנטי זיע"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשכנא" (שבפרשת משפטים ד' קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתעטר" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרתיו בראש, ויושב בגוון, עכל"ק. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים - ספר שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות חברים מקשיבים לקולך השמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (ד' י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. וכזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מה ש'היה ה' - ראשי תבות משה - ש'היה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכת"ד האור החיים הקדוש זיע"א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה [ולכל הפחות לימוד בקריאה זוה"ק], עם הארץ, ובגללו מתעכב הגאולה רח"ל. על כן כולנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלימוד הקדוש הזה. וכרוך ה' שזכינו בדרגו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משה ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים - על כן אחי! כל אחד יכלל בלימוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שגרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאריז"ל)

תפלה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשויט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישיב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וכרצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנית עוינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד וישמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

וגנזים, והם סתרי תורה ממש, ומשום שהם סתרים, צריך שלא לגלותם, וזהו סוד העריות, שנאמר בהם ערות אביך וערות אמך לא תגלה, לא תגלה ודאי מהפסוי שלהם.

קם זקן, פתח ואמר: רבי רבי, רד לכאן, שאתה המנורה הקדושה, שהרי השכינה הקדושה ממתינה לך ולחברך, בשבועה עליכם, אל תתעכבו שם לרדת לכאן אתם, וכך אמרתי לכל אותם ראשי הישיבה העליונה והתחתונה, שפלים יהיו יורדים עמכם, וכן אני השבעתי לאותם מלאכים וחילות קדושים שממנים לשמר אתכם, ולא לכבודי עשיתי ולא לכבוד אבי ואמי, אלא לכבוד השכינה.

מיד קול התעורר בענפי האילנות של גן העדן, עליונים ירדו, (ומלאכים) (תחתונים) התכנסו לרדת עם ראשי הישיבה העליונה והתחתונה הללו, שהרי רשות נתנה לכם מלמעלה. מיד כלם התפשטו מדיוקניהם, והתלבשו באוירים של העולם הזה, שהוא כנוי וסתירה לאותיות הקדושות. בין כך הרי אליהו הקדים לתקן להם את מושבם, פתח ואמר: רבי רבי, מנורה הקדושה, שפיך מדבר גדולות בתורה, ממנו מזדעזעים עליונים ותחתונים, ובפיך נאמר והר סיני עשן פלו וכו', משום שהאות י' שורה במחף, ה' בלבך, שהיא בינה, ובה הלב מבין, ו' בפיך, וממנו וכל העם ראים את הקולת, שהוא באותם הבלים שיוצאים מפיך, שעליהם נאמר קול יהו"ה חוצב להבות אש.

יהו"ה חוצב להבות אש.

ודא אינון סתירין וגנזין, ואינון סתרי דאורייתא ממש, ובגין דאינון סתירין, צריך דלא לגלאה לון, ודא איהו רזא דעריין, דאתמר בהון (ויקרא יח ז) ערות אביך וערות אמך לא תגלה, לא תגלה ודאי מן פסויא דלהון.

קם סבא פתח ואמר, רבי רבי נחית הכא, דאת בוצינא קדישא, דהא שכינתא קדישא קא נטירת לך ולחברך, באומאה עלייכו לא תתעכבון התם לנחתא הכא אתון, והכי אומינא לכל אינון מארי מתיבתא עלאה ותתאה, דיהון פלהון נחתין עמכון, וכן אנא אומינא לאינון מלאכין וחיילין קדישין די ממנן לנטרא לכו, ולא וליקרא דידי עבידנא ולא וליקרא דאבא ואמא, אלא ליקרא דשכינתא.

מיד קלא אתער בענפי אלנין דגנתא דעדן, עלאין נחתו, (מלאכין) (ג"א תפאין) אתפנשו לנחתא, באלין מארי מתיבתא עלאה ותתאה, דהא רשותא אתייהיב לכו מלעילא, מיד פלהו אתפשטו מדיוקניהון, ואתלבשו באוירין דהאי עלמא דאיהו פנוי וסתירה לאתוון קדישין.

אדהכי הא אליהו קא אקדים לתקנא לון מותביהו, פתח ואמר רבי רבי בוצינא קדישא, דפומא דילך איהו ממלל רברבן באורייתא, מגיה מזדעזעין עלאין ותתאין, ופומא דילך אתמר בה (שמות יט יח) והר סיני עשן פלו וכו', בגין דאת י' שריא במוחא דילך, ה' בלבך דאיהי בינה, ובה לב מבין, ו' בפומא דילך, ומגיה וכל העם רואים את הקולות (שם כ יח), דאיהו באינון הבלים דנפקין מפומך, דעליהו אתמר (תהלים כט ז) קול

שש טבעות הן בקנה, שבהן עולה ו', והן ו' דרגות לפסא, ה' בלב היא הב"ל, ה' ל"ב, שודאי ה' היא בלב, ו' (הקול), בקול שיוצא ממנו, והוה הקול שיוצא מהבל.

ושני בתים יש בלב, אחד מוציא הבל, ואחד מוציא הבל, והם ה' עליונה וה' תחתונה, בשני בתי הלב, שהם כנגד בית ראשון ושני, ו' הקול שיוצא משניהם, ו' הדבור ששורה בפה, ועליו נאמר בדבר יהו"ה שמים נעשו, והוא דבור אחד שכולל עשר אמירות, וסוד הדבר - אחת דבר אלהים שמים זו שמעתי, להראות בה שעשרת הדברות נאמרו בדבור אחד, שמים זו, אלו אנכי ולא יהיה לך, והוא אחד, אחד ביניהם, והוה שאמרנו שבשניהם תלויות מצוות עשה ולא תעשה, והקדוש ברוך הוא משניהם דבר לתת כבוד לתורה, שהרי הוא בדבור אחד אמר הפל, ולמה אמר שמים זו שמעתי? זו"ו אחד בחשבון, ששתי תורות היו, והקדוש ברוך הוא אחד ביניהם ושמו אחד, ומשני דבורים יצא הקול ונחלק לשבעים קולות, כנגד שבעים פנים, והרג בהם שבעים אמות על שלא קבלו את התורה, ובשני דבורים הרג שתי אמות, שהן עשו וישמעאל, שלא רצו לקבל את התורה.

שהרי הקדוש ברוך הוא הוא אחד, והוא לא היה מדבר באלו הקולות והדבורים של אנכי, אלא להראות ששמו וכבודו היו בתורה, ומשום זה הקדוש ברוך הוא דבר ממנה (בדין), כדי שידעו כל אמות העולם מאותם שמשתדלים בה, ומשום זה אמר הקדוש ברוך הוא למשה

שית עזקאן אינון בקנה, דבהון סליק ו', ואינון ו' דרגין לכרסיא, ה' בלבא איהי הב"ל ה' ל"ב, דודאי איהי ה' בלבא, ו' (קול) בקול דנפיק מניה, והאי איהו קול דנפק מהבל.

ותרין בתין אית בלבא, חד אפיק הבל, וחד אפיק הבל ואינון ה' עלאה ה' תתאה, בתרי בתי לבא, דאנון לקבל בית ראשון ושני, ו' קול דנפיק מתרוייהו, ו' דבור דשריא בפומא, ועליה אתמר (תהלים לג ו) בדבר יהו"ה שמים נעשו, ואיהו דבור חד דכליל עשר אמירן, ורזא דמלה אחת דפר אלהים שמים זו שמעתי (שם סב יב), לאחזאה בה דעשר דברן בדבור חד אתאמרו, שמים זו אלין אנכי ולא יהיה לך, ואיהו אחד חד בינייהו, ודא איהו דאמרן דבתרוייהו (דף טו ע"א) תליין פקודין דעשה ולא תעשה, וקודשא בריך הוא מתרוייהו מליל למיהב יקרא לאורייתא, דהא איהו בדבורא חד אמר פלא, ולמה אמר שמים זו שמעתי, זו"ו אח"ד, הוי בחושבן, דתרי תורות הוו, וקודשא בריך הוא חד בינייהו ושמיה חד, ומתרין דבורין נפק קלא ואתפלג לשבעין קלין, לקבל שבעין אנפין, וקטל בהון שבעין אומין על דלא קבילו אורייתא, ובתרין דבורין קטיל לתרין אומין, דאינון עשו וישמעאל דלא בעו לקבלא אורייתא.

דהא קודשא בריך הוא חד איהו, ואיהו לא הוה ממלל באלין קלין ודבורין דאנכי, אלא לאחזאה דשמיה ויקריה הוה באורייתא, ובגין דא קודשא בריך הוא מליל מינה (ג"א בדינא), בגין דיתזעזעון כל אומין דעלמא מאלין דמשתדלין בה, ובגין דא אמר קודשא בריך הוא למשה (שמות ג טו) זה שמי לעלם וזה

זָה שְׁמִי לְעֵלַם וְזֶה זְכָרִי לְדוֹר דּוֹר.
שְׁמִי עִם י"ה - שְׁס"ה מְצוּת שֶׁל
לֹא תַעֲשֶׂה, זְכָרִי עִם ו"ה - רַמ"ח
מְצוּת עֲשֶׂה, לְהִרְאוֹת שֶׁהַתּוֹרָה
נִבְרָאָה בְּשֵׁם הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְעַל שְׁמוֹ נִקְרָאת. זֶהוּ שְׂכַתּוֹב כָּל
הַנִּקְרָא בְּשְׁמֵי וְכו', וְכֵּן שׁוֹרָה
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּמְמַנֶּה דְּבַר
בְּסִינֵי.

וַיֵּשׁ תּוֹרָה עֲלֵינוּהָ שֶׁלֹּא נִקְרָאת
בָּהּ בְּרִיאָה אֶלָּא הָאֲצִילוֹת שְׁלוֹ,
וְהִיא וְהוּא - הַפֶּל אַחַד, וְכָל אָדָם
שֶׁמִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, שְׁמוֹ שֶׁל
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֵׁם, כָּל שֶׁפָּן
וְכָל שֶׁפָּן בְּמִנּוּרָה הַקְּדוּשָׁה,
וְהַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה וְדַאי פִּיךָ הוּא
סִינֵי, שְׁבַעַת הַהֶבְלִים שְׁיוּצָאִים
מִפִּיךָ, הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם,
שְׁהִיא כַּת שְׁבַע, שְׁהֶם שְׁבַעָה
שְׁמוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ, שְׁהוּא
הַשֵּׁם שֶׁל אַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם
אוֹתִיּוֹת.

וּמְמַנֵּנוּ עוֹלָה קוֹל שְׁהוּא הַעֲמוּד
הָאֲמָצְעִי, וּמִתְעַלָּה לְשְׁבַעִים
קוֹלוֹת, שְׁהִיא וְדַאי עוֹלָה בּוֹ
לְשַׁבַּע, שְׁהִיא ה' הַעֲלִיּוֹנָה, אוֹר
וְאוֹר שֶׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׁהוּא
מַחְפָּים, מִצַּד שֶׁל הַחֲכָמָה שְׁהִיא
י', וְכֵּן עוֹלָה ו' לְעֶשֶׂר ו' פְּעָמִים,
וְכֵּן הַהִי"ן הֶם, ה' הֶבֶל מִבְּפָנִים,
ה' הֶבֶל מִבַּחוּץ, וּשְׁנֵיהֶם הֶם כָּלֵב
וּכְפָה, הֶם עֲשֶׂרַת הַדְּבָרוֹת שֶׁל
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֵּהֶם הֶלֶב
וְהַפָּה שְׁוִים, וְיָמֵי שְׁמַתְעַסֵּק
בַּתּוֹרָה, אֲזַי צָרִיךְ שְׁיִהְיֶה הַפָּה
וְהֶלֶב שְׁוִים, וְלֹא לַחֲנָם פְּרִשׁוּהוּ
בְּעֵלֵי הַמְּשָׁנָה, כָּל מִי שְׁאִין תּוֹכוֹ
כָּבְרוּ אֵל יִפְגַּס לְבַיִת הַמְּדַרְשׁ.

שְׁנֵי הַהִי"ן וְדַאי הֶם שְׁנֵי דְבוּרִים,
שְׁנַאֲמַר בָּהֶם שְׁתַּיִם זֶה שְׁמַעְתִּי,
וְהַקוֹל שְׁיוּצָא מֵהֶם, וְעָלְיוֹ נֶאֱמַר
קוֹל דְּבָרִים אֲתֶם שְׁמַעִים, וְהַקוֹל
הַזֶּה יוּצָא מִשְׁנֵי דְבוּרִים שְׁהוּא
ה"ה, שְׁכוֹלָלִים עֲשֶׂרָה דְבָרוֹת, ה'

זְכָרִי לְדוֹר דּוֹר, שְׁמִי עִם י"ה שְׁס"ה פְּקוּדִין
דְּלֹא תַעֲשֶׂה, זְכָרִי עִם ו"ה רַמ"ח פְּקוּדִין
דְּעֲשֶׂה, לְאַחֲזָאָה דְאוּרִייתָא בְּשֵׁמָא דְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא אַתְּבְּרִיאַת, וְעַל שְׁמִיהָ אַתְּקְרִיאַת,
הָדָא הוּא דְכַתִּיב (ישעיהו מג ז) כָּל הַנִּקְרָא בְּשְׁמֵי
וְכו', וְכֵּן שְׁרִיאָ קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמִינָהּ
מְלִיל בְּסִינֵי.

וְאוֹת אוּרִייתָא עֲלָאָה דְלֹא אַתְּקְרִי בָּהּ בְּרִיאָה
אֶלָּא אֲצִילוֹתָא דִּילֵיהָ, וְהִיא וְהוּא כְּלֹא
חַד, וְכָל בַּר נֵשׁ דְּאֲשְׁתַּדֵּל בְּאוּרִייתָא שְׁמִיהָ
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא תַמָּן, כָּל שֶׁפָּן וְכָל שֶׁפָּן
בְּבוּצִינָא קְדִישָׁא, וּבוּצִינָא קְדִישָׁא וְדַאי פִּימְךָ
אִיהִי סִינֵי, שְׁבַע הַבָּלִים דְּנִפְקִין מִפּוּמְךָ
שְׁכִינְתָא שְׁרִיאָ עֲלֵיהוּ, דְּאִיהִי בַת שְׁבַע,
דְּאִינוּן שְׁבַע שְׁמָהֶן דְּשֵׁמָא מְפָרֵשׁ, דְּאִיהוּ שְׁמָא
דְּאַרְבַּעִין וְתַרִּין אַתּוּן.

וּבְמִנָּה סְלִיק קוֹל דְּאִיהוּ עֲמוּדָא דְאַמְצָעִיתָא,
וְאַסְתַּלַּק לְשְׁבַעִין קָלִין, דְּאִיהִי וְדַאי
בִּיהַ סְלָקָא לְשַׁבַּע, דְּאִיהִי ה' עֲלָאָה, אוּרָא
דְכִיא, אוּרָא דְאַרְץ יִשְׂרָאֵל דְּאִיהִי מַחְפָּים,
מִסְטָרָא דְחֲכָמָה דְּאִיהִי י', וְכֵּן סְלִיק ו' לְעֶשֶׂר
ו' זְמַנִּין, וְכֵּן הַהִי"ן אִינוּן ה' הֶבֶל מְלָגָאוּ ה'
הֶבֶל מְלָבַר, וְתַרוּיְיהוּ אִינוּן בְּלָבָא וּבְפּוּמָא,
אִינוּן עֶשֶׂר דְּבָרֵן דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וּבַהוּן
אִינוּן לָבָא וּפּוּמָא שְׁוִין, וּמָאן דְּאֲתַעֲסֵק
בְּאוּרִייתָא פְּדִין צָרִיךְ דִּיהָ פּוּמָא וְלָבָא שְׁוִין,
וְלֹא לְמַגְנָא אוּקְמוּהוּ מְאִרִי מִתְּנִיתִין, כָּל מִי
שְׁאִין תּוֹכוֹ כָּבְרוּ אֵל יִפְגַּס לְבַיִת הַמְּדַרְשׁ.

תַּרִּין הַהִי"ן וְדַאי אִינוּן תַּרִּין דְבוּרִין, דְּאַתְמַר
בַּהוּן (תהלים סב יב) שְׁתַּיִם זֶה שְׁמַעְתִּי, ו'
קָלָא דְנִפְיָק מְנִיְהוּ, וְעֲלִיהָ אַתְמַר (דברים ד
יב) קוֹל דְּבָרִים אֲתֶם שְׁמַעִים, וְהִיא קוֹל נְפִיק
מִתַּרִּין דְבוּרִין דְּאִיהוּ ה"ה, דְּכִלְיָן עֶשֶׂר דְּבָרֵן,

בלוח אחד, והיו מסדרים אליהם, ראשיכם שבטיכם זקניכם ושטריכם כל איש ישראל, הרי חמשה בלוח הראשון. בלוח השני היו מסדרים אליהם חמשה תקונים אחרים, שהם טפכם נשיכם וגרף מחטב עציף עד שאב מימיה, אלה הם ה', הרי שני דבורים שכלולים בהם עשרה, והקול שהיה יוצא מהם היה כולל אותם, וזה ו', כולל ו' פעמים, שפתוב טוב בששת ימי בראשית, והיא היתה עולה מהם באות ו', ו' פעמים ו' הם ששים, נמצא שהיא ו' אמירות, (שלא היה

עולה לע"ב שמות).

ה' ה' שני דבורים, ובהם עשרה - הרי שנים עשר. ו' עולה באות ו', ו' פעמים ו' שהם ששים - הרי שבעים ושנים. ואם האמר שפתורה דבר ולא יותר, לא נמצא מקום למעלה ולמטה שלא דבר ממנו, אפלו במלאכים, שלא נמצא שאלו"ה אחר יש בעולם, ודבר בפסא, זהו שפתוב אנכי, וכך עולה אנכי לחשבון פס"א, ואחר דבר במלאכים. זהו שפתוב וכל העם ראים את הקולת, שעליהם נאמר כי עוף השמים יוליך את הקול כו'.

משום שפשהקדוש ברוך הוא רצה לדבר במלאכים, ירד שמו עליהם, כמו זה: יהו"ה, ו' בחיה אחת שהיא ארי"ה, ובו נאמר אריה שאג מי לא יירא, ובאיה מקום? ו' בראש, ה' על פנפיו, ו' בפיו, וה' בזנבו, ובגללה נאמר הוי זנב לאריות וכו', וזהו ופני אריה אל הימין לארבעתם, ואחר כך היה יורד בחיה ששמה שור, כמו זה: הוה"י, ה' בראשו, ו' בפיו, ה' בכנפיו, ו' בזנבו, וזהו ופני שור מהשמאל, ואחר כך היה יורד על חיה ששמה נשר,

ה' בלוחא חדא, והווי מסדרין לגבייהו (דברים כט ט) ראשיכם שבטיכם זקניכם ושטריכם כל איש ישראל, הא חמש בלוחא קדמאה, בלוחא תניינא הווי מסדרין לגבייהו חמש תקונין אחרנין, דאינון טפכם נשיכם וגרף מחטב עציף עד שאב מימיה, דא אינון ה', הא תרין דבורין דכלילין בהון עשר, וקלא דהוה נפיק מנייהו הוה כליל לון ודא ו', כליל ו' זמנין דכתיב טוב בששת ימי בראשית, (כאן חסר) ואיהי הוה סלקא מנייהו באת י', ו' זמנין ו' אינון שתין, אשתפח דאיהי ו' אמירן, (דלא הוה סליק לע"ב שמהן).

ה' ה' תרין דבורין ובהון עשר הא תריסר, ו' הוא סליק באת י', ו' זמנין ו' דאינון שתין הא ע"ב, ואי תימא דבאורייתא מליל ולא יתיר, לא אשתפח אתר לעילא ותתא דלא מליל מניה, אפילו במלאכין, דלא אשתפח דאלו"ה אחרא אית בעלמא, ומליל בפרסייא, הדא הוא דכתיב אנכי, והכי סליק אנכי"י לחשבון פס"א, ולבתר מליל במלאכין, הדא הוא דכתיב (שמות כ יח) וכל העם ראים את הקולת, דעלייהו אתמר (קהלת י ט) כי עוף השמים יוליך את הקול וכו'.

בגין דכד קודשא בריך הוא בעא למלא במלאכיא נחת שמיה עלייהו, פגוונא דא יהו"ה, ו' בחיה חדא דאיהי ארי"ה, וביה אתמר (עמוס ג ח) אריה שאג מי לא יירא, ובאן אתר ו' ברישא ה' על גדפוי ו' בפומיה ה' בזנביה, ובגינה אתמר הוי זנב לאריות (דף טו ע"ב) וכו', ודא הוא ופני אריה אל הימין לארבעתם (יחזקאל א י), ולבתר הוה נחית בחיה דשמה שור, פגוונא דא הוה"י, ה' ברישיה ו' בפומוי ה' בגדפוי ו' בזנביה, ודא איהו

כְּמוֹ זֶה: וְהִי"ה, ו' בְּרֵאשׁוֹ, ה' בְּפִי, י' בְּכַנְפָיו, ה' עַל זְנָבוֹ, וְזָהוּ וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּם, הֵם שְׁנַיִם עֶשֶׂר פְּנִים, לְכָל אֶחָד שֵׁשׁ, עוֹלָיִם לְשִׁבְעִים וּשְׁנַיִם, וְזָהוּ וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת.

וְאָדָם רֹכֵב עַל גְּבִייהֶן, זֶה מִטְטְרוּן, שֶׁהוּא כּוֹלָל שֵׁם שֶׁל אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת, וְהֵם (שש) אוֹתִיּוֹת, וְלִכְלֹל אוֹת עוֹלָיִם (שש), שְׁבַע תְּבוּת, וּבְכָל תְּבוּהַ שֵׁשׁ אוֹתִיּוֹת, וְעוֹלוֹת לְאַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם, וְזָהוּ שְׂרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ, שֵׁשׁ כְּנָפִים שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאֶחָד, בְּשְׁתַּיִם יְכַסֶּה פְּנָיו וּבְשְׁתַּיִם יְכַסֶּה רַגְלָיו וּבְשְׁתַּיִם יַעֲוֹפֶה.

שְׁכָמוֹ שֵׁשׁמוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁל אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם וּשְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם לְמַעְלָה, כִּף הוּא הַשֵּׁם שֶׁל אַרְבָּעִים וּשְׁתַּיִם וּשְׁבַעִים וּשְׁתַּיִם לְמַטָּה. זֶהוּ שְׁכַתוּב כְּשֵׁמֶךְ אֱלֹהִים כִּן תִּהְלֹתְךָ עַל קְצוֹי אֶרֶץ, וְזָהוּ וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֹת, וְהֵם הָיוּ הַמְּלֹאכִים, שֶׁכָּל אֶחָד הָיָה נֹעֵשֶׂה קוֹל וּפּוֹרֵחַ בְּאוֹר, וְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל שֶׁהָיָה אוֹמֵר נֹעֵשֶׂה וְנִשְׁמַע, הָיָה שׁוֹרֵה בְּפִי, וְהָיָה מְלַמְּדוֹ אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

וְאַחַר כֵּן דִּבֵּר עִמָּם מִשְׁמַיִם וְאֶרֶץ, זָהוּ שְׁכַתוּב מִן הַשְּׁמַיִם הַשְּׁמִיעֶךָ אֶת קוֹלוֹ לְיִסְרָךְ וְעַל הָאֶרֶץ הִרְאֶךָ אֶת אֲשׁוֹ הַגְּדוּלָּה וְכו'. בְּאוֹתוֹ זְמַן שֶׁאָמְרוּ יִשְׂרָאֵל נֹעֵשֶׂה וְנִשְׁמַע, מִיַּד יִשְׁמַחוּ הַשְּׁמַיִם וְתִגַּל הָאֶרֶץ, אַחַר כֵּן הָיָה מְדַבֵּר עִמָּהֶם מְאַרְבְּעָה צְדָדִים, וְהָיוּ מְסַתְּפָלִים אֶל הַמְּזֻרָח וְהָיוּ שׁוֹמְעִים אֶת הַקּוֹל, וְלִמְעַרְבַּב וְדָרוֹם וְצָפוֹן הָיוּ שׁוֹמְעִים אֶת הַקּוֹל, לְהִרְאוֹת שְׁמֶכֶל מְקוֹם דִּבְרֵי עִמָּם, וְלֹא הָיָה מְקוֹם לְמַעְלָה וּמַטָּה שֶׁלֹּא דִבֵּר

וּפְנֵי שׁוֹר מִהַשְּׁמַאל, וּלְבַתֵּר הָיָה נְחִית עַל חִתָּה שֶׁשְּׁמָהּ נֶשֶׁר, כְּגוֹנוֹנָא דָא וְהִי"ה, ו' בְּרִישִׁיָּה ה' בְּפוּמִיָּה י' בְּגַדְפוּי ה' עַל זְנָבִיָּה, וְדָא אִיהוּ וּפְנֵי נֶשֶׁר לְאַרְבַּעַתָּם, וְאִינוּן תְּרֵי עֶשֶׂר אַנְפִּין, לְכָל חַד שִׂית, סְלָקִין לְע"ב, וְדָא אִיהוּ וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת (שְׁמוֹת כ יח).

וְאָדָם רֹכֵב עַל גְּבִייהוּ דָא מִטְטְרוּן, דְּאִיהוּ כְּלִיל שְׁמָא דְאַרְבַּעִין וְתֵרִין אַתּוּון, וְאִינוּן (שִׂית אַתּוּון, וְלִכְלֹל אֶת סְלָקִין שִׂית), ז' תִּיבִין וּבְכָל תִּיבָה שִׂית אַתּוּון וְסְלָקִין לְמ"ב, וְדָא אִיהוּ שְׂרָפִים עֹמְדִים מִמַּעַל לוֹ, שֵׁשׁ כְּנָפִים שֵׁשׁ כְּנָפִים לְאֶחָד, בְּשְׁתַּיִם יְכַסֶּה פְּנָיו וּבְשְׁתַּיִם יְכַסֶּה רַגְלָיו וּבְשְׁתַּיִם יַעֲוֹפֶה (יִשְׁעִיהוּ ו ב).

דְּכַמָּה דְּאִיהוּ שְׁמָא דְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְמ"ב וְע"ב לְעִילָא, כִּף אִיהוּ שְׁמָא דְמ"ב וְע"ב לְתַתָּא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (תְּהִלִּים מח) כְּשֵׁמֶךְ אֱלֹהִים כִּן תִּהְלֹתְךָ עַל קְצוֹי אֶרֶץ, וְדָא אִיהוּ וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלוֹת, וְאִינוּן הָיוּ מְלֹאכִין, דְּכָל חַד הָיָה אֲתַעְבִּיד קוֹל וּפְרַח בְּאוֹרָא, וְכָל חַד מִיִּשְׂרָאֵל דִּהוּהָ אָמַר נֹעֵשֶׂה וְנִשְׁמַע הָיָה שְׂרִיא בְּפוּמִיָּה, וְהָיָה אוֹלִיף לִיָּה אוֹרִייתָא כְּלָה.

וּלְבַתֵּר מְלִיל עֲמַהוּן מִן שְׁמִיא וְאַרְעָא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (דְּבָרִים ד לו) מִן הַשְּׁמַיִם הַשְּׁמִיעֶךָ אֶת קוֹלוֹ לְיִסְרָךְ, וְעַל הָאֶרֶץ הִרְאֶךָ אֶת אֲשׁוֹ הַגְּדוּלָּה וְכו', בְּהִהוּא זְמַנָּא דְאָמְרוּ יִשְׂרָאֵל נֹעֵשֶׂה וְנִשְׁמַע מִיַּד יִשְׁמַחוּ הַשְּׁמַיִם וְתִגַּל הָאֶרֶץ (ד"ה א טו), לְבַתֵּר הָיָה מְמַלֵּל עֲמַהוּן מְאַרְבַּע סְטְרִין, וְהָיוּ מְסַתְּפָלִין לְגַבֵּי מְזֻרָח וְהָיוּ שְׁמִיעִין יַת קָלָא, וְלְגַבֵּי מְעַרְבִּב וְדָרוֹם וְצָפוֹן הָיוּ שְׁמִיעִין יַת קָלָא, לְאַחְזָאָה דְמַכְּל אַתֵּר מְלִיל עֲמַהוּן, וְלֹא הָיָה אַתֵּר לְעִילָא וְתַתָּא דְלֹא מְלִיל עֲמַהוּן, לְאַחְזָאָה דְמִלָּא כָּל הָאֶרֶץ כְּבוֹדוֹ, דְּאִיהוּ סְבִיל עֲלָאִין וְתַתָּאִין,

עַמָּם, לְהִרְאוֹת שְׁמֵאל כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ, שֶׁהוּא סוֹבֵל עֲלֵינוּנִים וְתַחְתּוֹנִים, וְהוּא סוֹמֵךְ מַעֲלָה וּמִטָּה וְכֹסֵא הַכְּבוֹד, וּמִלְאָכִים וּנְשֻׁמוֹת, הוּא סוֹבֵל הַכֹּל וְקוֹשֵׁר הַכֹּל וּמִיחַד הַכֹּל, וְאֵין מִי שְׁסוֹמֵךְ אוֹתוֹ.

וְהוּא נִקְרָא בְּכָל הַשְּׁמוֹת, לְהוֹדִיעַ תְּקוּפוֹ בְּכָל שֵׁם וְשֵׁם, מֵאוֹתָהּ דְרָגָה וּמִמְנַה שְׁשׁוּרָה עָלָיו, וְאֵין לוֹ שֵׁם יְדוּעַ, וְהוּא נִקְרָא אֶחָד בְּחֻשְׁבוֹן, כְּשִׁשׁוּרָה בְּדְרָגָה שֶׁל אוֹתָם (אֲחֵרִים) (אֲחֵדִים) מִשְׁאֵר הַדְּרָגוֹת, וְהוּא אֵין לוֹ חֻשְׁבוֹן. כְּשִׁשׁוּרָה עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת (הָעֲלִיּוֹנִים) וְעַל כָּל מְמַנָּה שְׁלֵהֶם, נִקְרָא עַל שְׁמוֹ, לְהִרְאוֹת לְכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל מִמְּקוֹם שְׁקוֹרָאִים לוֹ לְפִי צְרִכֵיהֶם, כְּמוֹ שֶׁבְּאֵרוֹהוּ, הַרוּצָה לְהַעֲשִׂיר יִצְפִּין, לְהַחֲפִים יְדָרִים.

כִּם הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה וְכָל רֵאשִׁי הַיְשִׁיבוֹת, וְהַשְּׁתַּחֲוִי לְפָנֵי הַזֶּקֶן וּבְרָכּוֹ אוֹתוֹ. אָמַר הַמְּנוּרָה הַקְּדוּשָׁה: וְדַאי הַזֶּקֶן הַזֶּה בָּא מִמְּקוֹם עֵתִיק הַיָּמִים וְשֵׁם הַתְּגַדֵּל, אֲשֶׁרִי חִלְקֵנוּ שְׁזַכֵּינוּ לְשִׁמְעַע דְּבָרִים עֵתִיקִים מִהַמְּקוֹם שֶׁל עֵתִיק הַיָּמִים, אֲשֶׁרִי חִלְקֵנוּ שְׁזַכֵּינוּ לָזֶה.

כִּם רַבִּי שְׁמַעוֹן, פָּתַח וְאָמַר: בְּרֵאשִׁי"ת בְּרִי"ת א"ש, שֶׁהוּא אוֹת וְרֵשֶׁם שְׁעֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים עוֹמְדִים בוֹ, הוּא הָאוֹת שֶׁל הַצָּבָא שְׁלִמְעָלָה, שֶׁפָּהֶם נִקְרָא הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יְהו"ה צְבָאוֹת, וְהוּא הָאוֹת שֶׁל הַצָּבָא שְׁלִמְטָה, הוּא אוֹת וּבְרִית שְׁבוּ קִימִים שְׁמִים וְאָרֶץ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקוֹת שְׁמִים וְאָרֶץ לֹא שְׁמַתִּי, אִיהוּ אוֹת וְדַאי, לֹא שְׁמַתִּי. הוּא אוֹת וְדַאי, שֶׁהוּא רֵשֶׁם שֶׁל חוֹתֵם הַמֶּלֶךְ.

וְאִיהוּ סְמִיךְ עֵילָא וְתַתָּא וְכַרְסִיָּא יִקְרָא, וּמִלְאָכִין וּנְשֻׁמְתִין, אִיהוּ סְבִיל כְּלָא, וְקִשִׁיר כְּלָא, וּמִיחַד כְּלָא, וְלִית מָאן דְּסְמִיךְ לִיה.

וְאִיהוּ אֲתַקְרִי בְּכָל שְׁמַהוֹן, לְאֲשַׁתְּמוּדְעָא תּוֹקְפִיה בְּכָל שְׁמָא וּשְׁמָא, מִהֵהוּא דְרָגָא וּמִמְנָא דְשְׂרִיא עֲלֵיהּ, וְלִיה לִית שְׁמָא יְדִיעָא, וְאִיהוּ אֲתַקְרִי חַד בְּחוּשְׁבָן כַּד שְׂרִיא בְּדְרָגָא דְאֵינוֹן (אֲחֵרִין) (נ"א אֲחֵרִין) מִשְׁאֵר דְרָגִין, וְאִיהוּ לִית לִיה חוּשְׁבָן, כַּד שְׂרִיא עַל כָּל עֲלָמִין (ס"א עֲלָאִין) וְעַל כָּל מְמַנָּא דְלֵהוֹן, אֲתַקְרִי עַל שְׁמִיה, לְאֲחֻזָּאָה לְכָל חַד מִיִּשְׂרָאֵל מֵאֲתַר דְקָרָאן לִיה לְפּוּם צְרִכֵיהוּ, כְּמָה דְאוּקְמוּהוּ הַרוּצָה לְהַעֲשִׂיר יִצְפִּין לְהַחֲפִים יְדָרִים.

כִּם בּוֹצִינָא קְדִישָׁא וְכָל מְאָרִי מְתִיבְתָאן, וְאֲשַׁתְּטַחוּ קָמִי סְבָא, וּבְרִיכוּ לִיה, אָמַר בּוֹצִינָא קְדִישָׁא וְדַאי הָאִי סְבָא מֵאֲתַר דְעֵתִיק יוֹמִין קָא אֲתִי, וְתַמָּן אֲתַרְבִּי, זַפְאָה חוּלְקָנָא דְזַכִּינָא לְמִשְׁמַע מַלִּין עֵתִיקִין, מֵאֲתַר דְעֵתִיק יוֹמִין, זַפְאָה חוּלְקָנָא דְזַכִּינָא לְהָאִי.

כִּם רַבִּי שְׁמַעוֹן פָּתַח וְאָמַר, בְּרֵאשִׁי"ת בְּרִי"ת א"ש, דְאִיהוּ אוֹת וּרְשִׁימוֹ דְעֲלָאִין וְתַתָּאִין בֵּיהּ קִימִין, אִיהוּ אוֹת דְצָבָא דְלַעֲיִלָא, דְבַהוֹן אֲתַקְרִי קוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא יְהו"ה צְבָאוֹת, וְאִיהוּ אוֹת דְצָבָא דְלַתַּתָּא, אִיהוּ אוֹת וּבְרִית דְבֵיהּ קִימִין שְׁמִיא וְאַרְעָא, כְּמָה דְאֲתַר אָמַר (יְרֵמִיָּה לֵג כה) אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֻקוֹת שְׁמִים וְאָרֶץ לֹא שְׁמַתִּי, אִיהוּ אוֹת וְדַאי, דְאִיהוּ רְשִׁימוֹ דְחוֹתְמָא דְמֶלֶךְא.

אֲדַהְבִּי הָא סְבָא קָא נַחֲת לְגַבִּיהּ כְּמִלְקָדְמִין פָּתַח וְאָמַר רַבִּי רַבִּי (י) בְרִית אִיהוּ וְדַאי צְדִיק ח"י עֲלָמִין, דְאִיהוּ י' זְעִירָא

בֵּין כֶּף הַגֶּה הַזֶּקֶן הַזֶּה יָרַד אֵלָיו כְּמוֹ מְקָדָם, פָּתַח וְאָמַר: רַבִּי רַבִּי, (י) הַבְּרִית הוּא וְדַאי צְדִיק ח"י הָעוֹלָמִים, שֶׁהוּא י' זְעִירָה מִצַּד הַחֲכָמָה הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁכְּשִׁיּוּרְדַת י' אֵלָיו, אֵף עַל גַּב שְׁבִמְקוֹמוֹ

י' עֲלִיּוֹנָה נִקְרָאת, כְּשִׁיּוֹרְדַת לְצִדִּיק נִקְרָאת י' זְעִירָה, וְהָאוֹת ו', אִף עַל גַּב שְׁהִיא ו' הַעֲלִיּוֹנָה בְּמִקּוּמָהּ בְּעִמּוּד הָאֲמֻצִּי, כְּשִׁיּוֹרְדַת לְצִדִּיק לְהִתְחַבֵּר עִם ה', נִקְרָאת ו' זְעִירָה. הָא"ב שֶׁל הָאוֹתוֹת הַקְּטָנוֹת הֵם בּוּ, וְה' הַעֲלִיּוֹנָה, כְּשִׁיּוֹרְדַת אֶל הַצִּדִּיק נִקְרָאת זְעִירָה. וְאִף עַל גַּב שְׁאוֹתוֹת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ כְּלוּלִים בּוּ, הֵם נִסְתָּרִים בּוּ, וּבְגִלּוֹ נֹאמַר סוּד יְהו"ה לִירְאָיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם, וְאִם הֵם נִסְתָּרִים בּוּ, בְּמָה הֵם נוֹדְעִים? בְּשִׂכְנִיָּה, שְׁהִיא הָאֲסֻפְקָלְרִיָּה שְׁמֵאִירָה כְּשִׁיּוֹרְדַת יְהו"ה לְצִדִּיק לְהֵאִיר בּוּ וְדֹא, וּמִמְנָה נוֹדְעִים, זֶהוּ שְׁכֻתוֹב כֹּה אָמַר יְהו"ה אֶל יִתְהַלֵּל חֲכָם בְּחֻכְמָתוֹ. אִם הוּא שֵׁם, נִקְרָאת אֲסֻפְקָלְרִיָּה הַמְּאִירָה, וּבְאוֹתוֹ זְמַן, כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשְּׁכָל וְיִדּוּעַ, וְאִם יִסְתַּלַּק מִצִּדִּיק וְהוּא נִשְׁאָר חֲרִב וְיִבֵּשׁ, מִיַּד נִקְרָאת אֲסֻפְקָלְרִיָּה שְׁאִינָה מְאִירָה. בְּאוֹתוֹ זְמַן, אֶל יִתְהַלֵּל חֲכָם בְּחֻכְמָתוֹ.

וְכִי גָרַם לְהֵאִיר לָהּ וּלְהוֹדֵעַ בָּהּ לְקַדּוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא? מִי שְׁשׁוּמֵר בְּרִית, וְסוּד הַדְּבָר - זֶה הַשַּׁעַר לִיהו"ה צִדִּיקִים יִבְאוּ בּוּ, זֶה שַׁעַר הַצִּדִּיקִים, וְיֵשׁ לָהֶם רְשׁוּת לְהַפְגִּס לְשֵׁם. וְזֶהוּ מִי שֶׁהוּא צִדִּיק, וְכּוּ יְהו"ה, הוּא זֹכֶה בְּשִׂכְנִיָּה וְיִוְרֵשׁ אוֹתָהּ, וְעוֹלָה עִמָּה לְמַלְךְ, שֶׁהוּא הָעִמּוּד הָאֲמֻצִּי, שֶׁהוּא הַמְּלַךְ, וְהִיא הַמְּלָכוּת שְׁלוֹ, וְסוּד הַדְּבָר - וְעִמָּךְ פְּלִים צִדִּיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ, וְזֶהוּ הַשְּׂכִינָה שְׁנֹאמַר בָּהּ וְהָאֶרֶץ הַדּוֹם רַגְלֵי. וְהַשְּׂכִינָה הִיא צִיּוֹר שֶׁל הַעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים, כֹּל דְּמִיּוֹת הַסְּפִירוֹת וְכָל שְׁמוֹתֵיהֶם הֵם מְצִירִים בָּהּ,

מִסְטָרָא דְחֻכְמָה דְלְעִילָא, דְכִד נִחְתָּא י' לְגַבִּיָּה, אִף עַל גַּב דְּבִאֲתָרִיָּה י' עֲלָאָה אֲתִקְרִי, כִּד נְחִית לְגַבִּי צִדִּיק י' זְעִירָא אֲתִקְרִי, וְאֵת ו' אִף עַל גַּב דְּאִיהוּ ו' עֲלָאָה בְּאֲתָרִיָּה בְּעִמּוּדָא דְאֲמֻצִּיעִיתָא, כִּד נְחִית לְגַבִּי צִדִּיק לְאֲתִחְבְּרָא בְּה', ו' זְעִירָא אֲתִקְרִי, אֶלְפָא בֵּיתָא דְאֲתוּוֹן זְעִירָן (דף ס"ה ע"א) בֵּיה אִינוּן, וְה' עֲלָאָה כִּד נִחְתָּא לְגַבִּי צִדִּיק, זְעִירָא אֲתִקְרִיָּתָא, וְאִף עַל גַּב דְּאֲתוּוֹן דְשְׁמָא קְדִישָׁא בֵּיה כְּלִילָן, סְתִימִין אִינוּן בֵּיה, וּבְגִינִיָּה אֲתִמַּר (תהלים כ"ה י"ד) סוּד יְהו"ה לִירְאָיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם, וְאִי סְתִימִין אִינוּן בֵּיה, בְּמֵאִי אֲשִׁתְּמוּדְעָאן, בְּשִׂכְנִיתָא, דְּאִיהִי אֲסֻפְקָלְרִיָּאָה דְנִהְרָא כִּד נְחִית יְהו"ה לְגַבִּי צִדִּיק לְנִהְרָא בְּה' וְדֹא, וּמִנָּה אֲשִׁתְּמוּדְעָן, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב (יְרֵמִיָּה ט"ב) כֹּה אָמַר יְהו"ה אֶל יִתְהַלֵּל חֲכָם בְּחֻכְמָתוֹ, אִי אִיהוּ תַמָּן אֲתִקְרִיָּתָא אֲסֻפְקָלְרִיָּאָה דְנִהְרָא, וּבִהְהוּא זְמַנָּא כִּי אִם בְּזֹאת יִתְהַלֵּל הַמִּתְהַלֵּל הַשְּׁכָל וְיִדּוּעַ (ש"ס כ"ב). וְאִם יִסְתַּלַּק מִצִּדִּיק וְאֲשִׁתְּאָר אִיהוּ חֲרִב וְיִבֵּשׁ, מִיַּד אֲתִקְרִיָּתָא אֲסֻפְקָלְרִיָּאָה דְלָא נִהְרָא, בְּהִהוּא זְמַנָּא אֶל יִתְהַלֵּל חֲכָם בְּחֻכְמָתוֹ.

וּמֵאֵן גָּרִים לְאִנְהָרָא לָהּ, וְלֹאֲשִׁתְּמוּדְעָא בָּהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מֵאֵן דְנִטִּיר בְּרִית, וְרָזָא דְמַלְּהָ זֶה הַשַּׁעַר לִיהו"ה צִדִּיקִים יִבְאוּ בּוּ (תהלים קי"ח כ'), דָּא אִיהִי תְרַעָא דְצִדִּיקִיָּא, וְאִית לֹוֹן רִשׁוֹ לְאֲעֵלָא תַמָּן, וְדָא אִיהוּ מֵאֵן דְּאִיהוּ צִדִּיק, וּבֵיה יְהו"ה, אִיהוּ זְכִי בְּשִׂכְנִיתָא וְיִרִית לָהּ, וְסָלִיק בָּהּ לְמַלְכָּא דְאִיהוּ עִמּוּדָא דְאֲמֻצִּיעִיתָא, דְּאִיהוּ מְלַךְ, וְאִיהִי מְלָכוּת דִּילֵיהּ, וְרָזָא דְמַלְּהָ וְעִמָּךְ פְּלִים צִדִּיקִים לְעוֹלָם יִירְשׁוּ אֶרֶץ (ישעיה ס"ב). וְדָא אִיהוּ שְׂכִינְתָּא דְאֲתִמַּר בָּהּ (ש"ס ט"א) וְהָאֶרֶץ הַדּוֹם רַגְלֵי.

וְשְׂכִינְתָּא אִיהִי צִיּוֹרָא דְעֲלָאִין וְתַתְּאִין, כֹּל דִּיּוֹקְנִין דְסְפִירָן וְכָל שְׁמָהּ

ובה חקוקות נשמות ומלאכים
וחיות קדושות, ובה חקוקים מה
שנאמר בהם ודמות פניהם פני
אדם וכו'.

קם רבי שמעון ואמר: זמן זמן,
והרי השכינה היא היחוד של
הקדוש ברוך הוא, איך חקוקים
בה דמיות שלמטה שאינם
מציאותה? אמר לו: רבי, למלך
שיושב בהיכלו, וכמה אנשים
נכנסים לראותו, מהם מסתכלים
בלבושו, ומהם בגופו, ומהם
מסתכלים במעשיו, וכוונתו
שבמעשיו נודע מי הוא המלך,
שבלבושים הוא משתנה בהם
לכמה שנויים, ובלבושים שהוא
לבוש בפקר לא לובש בערב,
והלבושים שלובש יום אחד לא
לובש יום שני, וכך בכל יום
וחדש ושנה ושבת וימים טובים
משתנה בלבושים.

כמו כן השכינה יש לה כמה
לבושים, שמהם ברא הקדוש
ברוך הוא פסאות (פסא), ומלאכים
וחיות ושרפים, ושמים וארץ,
וכל מה שברא בהם, וכל הבריות
שברא מהלבושים הללו שלה,
רשם את כלם וחקקם בלבושה,
כדי להסתכל ממנה בכל הבריות
לרחם עליהם, וסוד הדבר -
וראיתה לזכר ברית עולם,
וראיתה בלבושים הללו שהם
מאירים בכל (הבריות), לפעמים
שישראל מאירים להם במעשים
טובים, ובגללם הקדוש ברוך
הוא מרחם עליהם.

ואם עושים מעשים רעים, היא
מתלבשת לבושים אחרים
שחורים, שבהם רשומים כל
אותם פעלי הדינים שנקראים
לילות, לדון בהם את העולם,
ובאותו זמן היא אומרת, אל

דלהון בה אינון מצויירים, ובה אינון גליפין
נשמתינ ומלאכין וחיוון קדישין, ובה גליפין
מה דאתמר בהון (יחזקאל א' פ') ודמות פניהם פני
אדם וכו'.

קם רבי שמעון ואמר, סבא סבא, והא
שכינתא איהי יחודא דקודשא בריך הוא,
איך גליפין בה דיוקנין דלתתא דלאו אינון
מציאותה, אמר ליה רבי, למלכא דאיהו יתיב
בהיכליה, וכמה בני נשא עאלין למחזייה,
מנהון מסתכלין בלבושו, ומנהון בגופוי,
ומנהון מסתכלין בעובדוי, וכוונתו
אשתמודע מאי ניהו מלכא, דלבושין איהו
משתני בהון לכמה שנויין, ולבושין דאיהו
לבוש בצפרא לא לביש פרמשא, ולבושין
דלביש יומא חדא לא לביש יומא תנינא, והכי
בכל יומא וירחא ושטא ושבתא וימין טבין
אשתני בלבושין.

בגוונא דא שכינתא פמה לבושין אית לה,
דמנהון ברא קודשא בריך הוא פרסיין
(ג"א כרסיא), ומלאכין וחיוון ושרפים, ושמיא
וארעא, וכל מה דברא בהון, וכל בריין דברא
מאלין לבושין דילה, רשים לון פלהו וגליף
לון בלבושהא, בגין לאסתכלא מינה בכל
בריין לרחמא עליהו, ורזא דמלה וראיתה
לזכור ברית עולם (בראשית ט טו), וראיתה באלין
לבושין דאינון נהירין בכל (ברין) זמנין
דישראל נהירין לון בעובדין טבין, ובגינייהו
קודשא בריך הוא רחים עלייהו.

ואי עבדין עובדין פישין, איהי אתלבשת
לבושין אחרנין אוכמין, דבהון רשימין
כל אינון מארי דינין דאתקריאו לילות,
למידן בהו לעלמא, ובההוא זמנא איהי
אמרת (שיר א' י)

אל תראוני שאני שחרחרת, ובגין דא אלין מסטרא דלבושין

תראני שאני שחרחרת, ומשום זה, אלו מצד הלבושים הם חקוקים בה, העליונים שהם מלכים ושליטים על התחתונים, והמלאכים (המלכים) נקראו מצד המלכות, ומצד הגוף נקרא חסד זרוע ימין, גבורה זרוע שמאל, הגוף העמוד האמצעי, נצח והוד שתי שוקים, הצדיק אות ברית, והרי פרשה.

והיא הציור של כלם, ולפנים ממנה, שהוא תקון הגוף, מאיר הקדוש ברוך הוא שהוא יהו"ה, כמו נשמה בגוף, לפנים מהפל, אותו שאוחז הפל וקושר הפל, שלא נרמז בשום רמז, והפל נרמז בשכינה, שמתלבשת בלבושים שבהם מצירים כל הבריות, היא נקראת בכל השמות, והיא דמות ארבע החיות בלבושיה, שבכל אחד ואחד רשום ארבע אותיות, ודמות אדם להנה, זה הרשם של עשר אותיות שהן יו"ד ה"א וא"ו ה"א, שעולה לחשבון אדם, דמות אדם ודאי זו שכינה, שהיא דמותו (דמות של אדם), ועליה נאמר ותמונת יהו"ה יביט, וזה מצד הלבוש, אבל מצד הגוף היא היחוד של העמוד האמצעי, הוא (היא) חותם מצד הגוף, ומשום שהוא חותם, אומרת השכינה ליהו"ה, שהוא מבפנים, שימנו כחותם על לבד, שאף על גב שאתה תסתלק ממני בגלות, חותמך נשאר עמי ולא יסור ממני לעולם.

קם רבי שמעון ואמר: זקן זקן, אמר לך פסוק שלמדתי כמו זה, שימני כחותם על לבד. שימני חותם לא כתוב, אלא כחותם. אמרה השכינה, רבון העולמים, שימני כחותם, פאותו רשם של חותמך, שאף על גב שהחותם נשאר בידי, הרשם שלו הוא

אינון גלפיין בה, עלאיין דאינון מלכין ושלטיין על תתאיין, ומלאכין (ג"א ומלכין) אתקריאו מסטרא דמלכות, ומסטרא דגופא אתקרי חסד דרועא ימינא, גבורה דרועא שמאלא, גופא עמודא דאמצעיתא, נצח והוד תרין שוקין, צדיק אות ברית, והא אוקמוה.

ואיהו ציורא דכלהו, ומלגאו מינה דאיהו תקונא דגופא נהיר קודשא בריה הוא דאיהו יהו"ה, פנשמתא בגופא, לגו מפלא ההוא דאחיד פלא וקשיר פלא, דלא אתרמיז בשום רמיזו, וכלא אתרמיז בשכינתא, דאתלבישת בלבושיין דבהון מצויירין כל בריין, איהי אתקריאת בכל שמהן, ואיהי דמות ארבע חיוון בלבושהא, דבכל חד וחד רשים ארבע אתוון, ודמות אדם להנה, דא רשימו (דף סה ע"ב) דעשר אתוון, דאינון יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דסליק לחושפן אדם, דמות אדם ודאי דא שכינתא דאיהי דיוקניה (ג"א דיוקנא דאדם) ועלה אתמר (במדבר יב ח) ותמונת יהו"ה יביט, והאי מסטרא דלבושא, אבל מסטרא דגופא איהי יחודא דעמודא דאמצעיתא, איהו (ג"א איהו) חותמא מסטרא דגופא, ובגין דאיהו חותמא, אמרת שכינתא לגבי יהו"ה דאיהו מלגאו, (שיר ח ו) שימני כחותם על לבד, דאף על גב דאנת תסתלק מני בגלותא, חותמא דילך אשתאר עמי, ולא אתעדי מני לעלם.

קם רבי שמעון ואמר, סבא סבא, אימא לך קרא דאוליפנא פגוונא דא שימני כחותם על לבד, שימני חותם לא פתיב אלא כחותם, אמרת שכינתא רבון עלמין, שימני כחותם, פהיא רשימו דחותמא דילך, דאף על גב דחותמא אשתאר בידיך, רשימו דיליה בפתקא

בפתקה, ומאותו הרשם
מזדעזעים עליונים ותחתונים
כמו שמלך שהוא בשר ודם, מה
שרושם בפתק, הרשם שלו של
החותם בידו הוא, ואף על גב
שהחותם נשאר בידו, כף פחדים
מרשם החותם פאלו ה'יה מלך,
על אחת כמה וכמה אם ה'יה
חותם.

שימני כחותם על לבך, וכי מי
ראה (ש) חותם על הלב? אלא
אלו תפלין, שאותם רצועות
שלהן תלויות על הלב, ואלו
תפלין של ראש, ותפלה של יד
שהיא בשמאל, כנגד הלב, וזהו
כחותם על לבך, וכחותם על
זרועך - תפלה של יד, שהם
הרשם של השם הקדוש, שהוא
'קדש לי כל בכור, ה' והיה פי
יביאך, ו' שמע ישראל, ה' והיה
אם שמע, ומאותו הרשם
מזדעזעים אמות העולם. זהו
שכתוב וראו כל עמי הארץ פי
שם יהוה נקרא עליך ויראו
ממך, וכן פרשוהו, שם יהוה -
אלו תפלין של ראש.

שימני כחותם, זו אות ברית
מילה, ואות של ימים טובים,
שהוא הרשם של השם הקדוש
כמו זה, מי יעלה לינו
השממה, ראשי האותיות (תבות)
- מילה, וסופי האותיות - יהוה.
מי ששומר את הרשם הזה פאלו
שמר את השם הקדוש, ומי
שמשקר ברשם הזה פאלו משקר
בשם הקדוש, שזה נקרא חותם
של הגושפנקה של המלך.

שבר אדם ששומר את הרשם
הזה למטה, שהוא אות הברית,
אות שבת, אות תפלין, אות של
ימים טובים, הוא רשום וחקיק
למעלה, ומאיר למעלה, וממנו
מזדעזעים עליונים ותחתונים,
כמו שנאמר וראו כל עמי הארץ

איהו, ומההוא רשימו מזדעזעין עלאין
ותתאין, כגוונא דמלפא דאיהו בשרא ודמא,
מאי דרשים בפתקא, רשימו דיליה דחותמא
בידיה הוא, ואף על גב דחותמא בידיה
אשתאר, הכי דחילין מרשימו דחותמא, פאלו
הוה מלפא, על אחת כמה וכמה אי הוה
חותמא.

שימני כחותם על לבך, וכי מאן חמא (ג"א
שו) חותמא על לבא, אלא אלין תפלין,
דאינון רצועין דלהון תליין על לבא, ואלין
תפלין דרישא, ותפלה דיד דאיהו בשמאלא
לקבל לבא, ודא איהו כחותם על לבך,
וכחותם על זרועך, תפלה דיד, דאינון רשימו
דשמא קדישא, דאיהו י' קדש לי כל בכור,
ה' והיה פי יביאך, ו' שמע ישראל, ה' והיה
אם שמוע, ומההוא רשימו מזדעזעין אומין
דעלמא, הדא הוא דכתיב (דברים כח) וראו כל
עמי הארץ פי שם יהוה נקרא עליך ויראו
ממך, והכי אוקמוהו שם יהוה אלין תפלין
דרישא.

שימני כחותם דא אות ברית מילה, ואות
דימין טבין, דאיהו רשימו דשמא
קדישא, כגוונא דא (שם ל יב), מי יעלה לינו
השממה, רישי אתוון (ג"א תיבין) מילה, וסופי
אתוון יהוה, מאן דנטיר האי רשימו, פאלו
נטיר שמא קדישא, ומאן דמשקר בהאי
רשימו, פאלו משקר בשמא קדישא, דהאי
אתקרי חותמא דגושפנקה דמלפא.

דבר בר נש דנטיר האי רשימו לתתא, דאיהו
אות ברית, אות שבת, אות תפלין, אות
דימין טבין, איהו רשים וחקיק לעילא, ונהיר
לעילא, ומניה מזדעזעין עלאין ותתאין, כמה
דאת אמר (שם כח) וראו כל עמי הארץ פי שם

פי שם יהו"ה נקרא עליך, שם יהו"ה ודאי, זהו אותו הרשם של ברית מילה, ואות התפלין, ואות של שבת וימים טובים, ומי שמשקר בו למטה, נעברת חקיקתו למעלה, ובאותו זמן שולטים עליו כל המקטרגים העליונים והתחתונים.

שימני כחותם, זו הנשמה, שהרשם שלה חקוק למעלה, כמו שבארוהו ביעקב, דיוקנו של יעקב חקוקה בכסא הכבוד, שכל הנשמות שגזורות משם, חקיקתם חקוקה למעלה, והרשם שלהם למטה, ואותה חקיקה שלמעלה היא החותם, והרשם שלמטה הוא הרשם של החותם, ומיד שהרשם של החקיקה של הנשמה היא למעלה, והרשם שלה למטה, נאמר בה והנה מלאכי אלהי"ם עלים וירדים בו, עולים למעלה ומסתכלים ברשם של הנשמה שמאירה באותה החקיקה ומזדעזעים ממנה, יורדים למטה ומסתכלים ברשם של אותו דמות של מטה, ורואים שלא השתנה מהדיוקן של למעלה ופחדים ממנו.

שימני כחותם, זו התפלה, שבה חקוק ורשום ח"י העולמים בשמונה עשרה הברכות של התפלה, וזהו הרשם של החותם בפתקה, שהיא התורה, חקיקת האותיות של החותם, זהו צדיק ח"י העולמים. חותם זה העמוד האמצעי, שהיא קריאת שמע. והנה מלאכי אלהי"ם עלים, בזמן שהוא זוקף בשם, עולים עמו, בזמן שהוא מנמיד וכורע בכרוף, יורדים עמו, ודאי הוא והנה מלאכי אלהי"ם עלים וירדים בו. מלאכי אלהי"ם עלים, בזמן שהוא עומד בדין, כלם עומדים ומלמדים עליו זכות. וירדים,

יהו"ה נקרא עליך שם יהו"ה ודאי, דא ההוא רשימו דאות ברית מילה, ואות התפלין, ואות דשבת וימין טבין, ומאן דמשקר לתתא ביה, אתעבר גליפו דיליה מלעילא, בההוא זמנא שלטין עליה כל מקטרגין עלאין ותתאין.

שימני כחותם דא נשמתא, דאיהו רשימו דילה גליפא לעילא, כמה דאוקמוהו ביעקב, דיוקנו של יעקב חקוקה בכסא הכבוד, דכל נשמתין דאינון גזירין מתמן, גליפו דלהון איהו חקוק לעילא, ורשימו דלהון לתתא, וההוא גליפו דלעילא איהו חותם, ורשימו דלתתא רשימו דחותם, ומיד דרשימו דגליפו דנשמתא איהו לעילא,

ורשימו דילה לתתא, אתמר בה (בראשית כח יב) והנה מלאכי אלהי"ם עולים וירדים בו, סלקין לעילא ומסתפלין בדיוקנא דנשמתא דנהרא בההוא גליפו ומזדעזעין מניה, נחתין לתתא ומסתפלין ברשימו דההוא דיוקנא דלתתא, וחדאן דלא אשתני מדיוקנא דלעילא ודחלין מניה.

שימני כחותם דא צלותא, דבה איהו חקיק ורשים ח"י עלמין, בתמני סרי ברכאן דצלותא, ודא איהו רשימו דחותמא בפתקא, דאיהו אורייתא, גליפו דאתון דחותמא דא צדיק ח"י עלמין, חותמא דא עמודא דאמצעיתא, דאיהו קריאת שמע, והנה מלאכי אלהי"ם עולים, בזמנא דאיהו זוקף בשם סלקין עמיה. (דף טו ע"א) בזמנא דאיהו מאיף וכורע בכרוף נחתין עמיה, ודאי איהו והנה מלאכי אלהי"ם עלים וירדים בו, מלאכי אלהי"ם עלים, בזמנא דאיהו קאים בדינא קיימין פלהו ומוליפין עליה זכות, ויורדים בזמנא דנצחין ליה בדינא ונחית לתתא, פלהו

בזמן שמנצחים אותו בדין ויודר למטה, כלם יורדים עמו, כמו שבאר והו ביעקב, אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה.

שימני כחותם, זו הנשמה, שהיא חקוקה בפסא. בזמן שהיא מתעוררת למטה בתפלה, הפסא מתעורר למעלה. כחותם, זו רוח, שהיא ציור (של יש) (של ש) החקוק במלאכים. בזמן שהיא מתעוררת למטה בתפלה, המלאכים מתעוררים עמה למעלה. על זרועך, זו הנפש, שהיא חקוקה בארבעת הצדדים של העולם, בזמן שהיא מתעוררת בתפלה למטה, ארבעת הצדדים של העולם מתעוררים עמה.

הנשמה היא חותם, רוח - ציור של האותיות שחקוקות בחותם, הנפש - הרשם של האותיות בחותם, שהם רשומים בציורים של בן האדם כמו רשם של חותם בפתק, ובאותו רשום של הנפש נודע הפרצוף בגוף האדם מאיזה מקום הוא, ומשום זה פרשוהו שבתחתם הזה כמה רשומים יש בו? ארבעה. רשם של אריה שם, רשם של שור שם, רשם של נשר שם, ורשם של דמות אדם שם. ומיהו שרשם אותם בחותם? יהו"ה אמת, שבארבעה הללו רשומים הם, כל בריות העולם. אבר אמות העולם ששקרו בו, אינם רשומים בו, אלא בחותם של שקר, והוא הנחש שדבר שקר על הקדוש ברוך הוא, ובגללו נאמר בדרך משל, לשקר אין רגלים, וכן לנחש אין רגלים, על גחנה תלך, ועתיד הקדוש ברוך הוא למחות השקר מן העולם, כמו שנאמר ומחה יהו"ה אלהים דמעה מעל כל פנים וכו', שודאי הנחש הזה הוא אל אחר, ובמה הורג? בסם המות

נחתין עמיה, כמה דאוקמוהו ביעקב (בראשית כו) אנכי ארד עמך מצרימה ואנכי אעלך גם עלה.

שימני כחותם דא נשמתא דאיהי חקוקה בכורסייא, בזמנא דאיהי אתערא לתתא בצלותא, פרסייא אתער לעילא, כחותם דא רוח, דאיהו ציורא (ר"ש) (נ"א ד"ש) חקיקא במלאכיא, בזמנא דאיהי אתערא לתתא בצלותא, מלאכיא אתערו עמיה לעילא, על זרועך דא נפשא, דאיהי חקיקא בארבע סטרין דעלמא, בזמנא דאתערא איהי בצלותא לתתא, ארבע סטרין דעלמא מתערין עמה.

נשמה איהי חותמא, רוחא ציורא דאתוון דאנון חקוקין בחותמא, נפשא רשימו דאתוון בחותמא, דאינון רשימין בציורין דבר נש, פרשימו דחותמא בפתקא, ובההוא רשומא דנפשא אשתמודע פרצופא בגופא דבר נש, מאן אתר איהו, ובגין דא אוקמוהו, בהאי חותמא כמה רשימין אית ביה, ארבע, רשימו דאריה תמן, רשימו דשור תמן, רשימו דנשר תמן, רשימו דדמות אדם תמן, ומאן איהו דרשים לון בחותמא, יהו"ה אמת, דבהאי ארבע רשימין אינון כל בריין דעלמא. אבר אומין דעלמא דשקרו ביה, לאו אינון רשימין ביה, אלא בחותמא דשקרא, ואיהו נחש דמליל שקרא על קודשא בריך הוא, ובגייניה אתמר בארע מתלא, שקרא לית לה רגלין, וכך חו"א לית ליה רגלין, על גחנה תלך, ועתיד קודשא בריך הוא למחאה שקרא מעלמא, כמה דאת אמר (ישעיה כה ח) ומחה יהו"ה אלהים דמעה מעל כל פנים וכו', דודאי האי חו"א איהו מלאך המות דקטיל מלאך המות שהורג את בני האדם וגורם לדמעה, שהוא

שלו, שהוא גיהנם, וזהו סמא"ל. ובפרצופי הנחשים הללו הוא מתגלה לאנשים בדרך שקר לפתותם, וסוד הדבר - אם יהו"ה לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, ואין להם קיום, אבל ציורי החיות הם רשומים בשמו של הקדוש ברוך הוא, ברשם הזה של המזוזה, שהוא שד"י מבחוץ יהו"ה מבפנים, וזהו הרשם של ברית מילה, שד"י מבחוץ יהו"ה מבפנים. שד"י הרי פרושהו ש שלשת האבות, שהם שתי זרועות וגוף, אלו הם שלשת ענפי הש', ד שכינה, י צדיק, אות ברית מילה, ועל השד"י הזה נאמר וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא"ל שד"י, בשד"י הזה, שהוא מחוץ למזוזה, אבל ושמי יהו"ה, שהוא בפנים המזוזה, שהיא השער של הקדוש ברוך הוא, שנאמר בה זה השער ליהו"ה, לא נודעתי להם.

ובתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך, אלו שני עמודי אמת, זו מות מן הבית, שהיא השכינה, ולא מתקרב אליה. זהו שפתוב והזר הקרב יומת, והאותיות של מזוזות הן ממש ז"ז מו"ת, ובשביל זה, מי ששומר ברית מילה, שהוא החותם שלו, זו מות ממנו, שהוא השטן, יצר הרע, רע, טמא, צפוני, מלאך המות, שלא יתקרב אליו ולא ימות על ידו.

ומי שמשקר בברית מילה, הוא משקר בחותם המלך, שהוא רשום בו, שד"י מבחוץ יהו"ה מבפנים. מנין לנו? מהפכתוב הזה משמע, מ"י יעל"ה לנ"ו השמימ"ה - ראשי תבות מיל"ה, סופי תבות יהו"ה, ובנדאי מי

לבני נשא, וגרים דמעה, דאיהו אל אחר, ובמאי קטיל בסם המות דיליה, דאיהי גיהנם, ודא איהו סמא"ל.

ובאל"ן פרצופין דחויין, אתגלייא איהו לבני נשא בארח שקרא לפתאה לון, ורזא דמלה (תהלים קכ"א) אם יהו"ה לא יבנה בית שוא עמלו בוניו בו, ולית לון קיומא, אבל ציורין דחיון אינון רשימין בשמא דקודשא בריך הוא, בהאי רשימו דמזוזה, דאיהו שד"י מלבר יהו"ה מלגאו, והאי איהו רשימו דברית מילה, שד"י מלבר יהו"ה מלגאו, שד"י הא אוקמוהא ש תלת אבהן, דאינון תרין דרועין וגופא, אל"ן אינון תלת ענפין דש', ד שכינתא, י צדיק אות ברית מילה, ועל האי שד"י אתמר (שמות א') וארא אל אברהם אל יצחק ואל יעקב בא"ל שד"י, בהאי שד"י, דאיהו מלבר במזוזה, אבל ושמי יהו"ה דאיהו מלגאו במזוזה, דאיהי תרעא דקודשא בריך הוא, דאתמר בה (תהלים קי"ח ס) זה השער ליהו"ה, לא נודעתי להם, (דברים ו' ח).

ובתבתם על מזוזות ביתך ובשעריך, אל"ן תרין סמכי קשוט, זו מות מן ביתא דאיהי שכינתא, ולא אתקריב לגבה, הדא הוא דכתיב (במדבר א' יח) והזר הקרב יומת, ואתוון דמזוזות אינון ממש ז"ז מו"ת, ובגין דא מאן דנטיר ברית מילה דאיהו חותמא דיליה, זו מות מניה, דאיהו שטן, יצר הרע, רע, טמא, צפוני, מלאך המות, ולא יתקריב לגביה, ולא ימות על ידיה.

ומאן דמשקר בברית מילה, הוא משקר בחותמא דמלכא, דאיהו רשים ביה שד"י מלבר יהו"ה מלגאו, מנא לן מהאי קרא משמע (דברים ל' יב) מ"י יעל"ה לנ"ו השמימ"ה, רישי תיבות מיל"ה,

שמשקר בברית מילה, מסתלק ממנו יהו"ה וישד"י, ושורה עליו שטן שהוא אל אחר, הנחש שורה במקום של יהו"ה מבפנים, וסם המות שורה במקום של שד"י מבחוץ, וזהו שאמר הכתוב את מקדש יהו"ה טמא וכו', אם לא שב בתשובה וסובל כמה יסורים להעביר אותו הנחש משם ואת סם המות שלו, שהיא צרעת ממארת, עם כמה מחלות ומכות, עד שלא נשאר בו בשר שהוא עפר, וסוד הדבר - ועפר אחר יקח וטח את הבית, משום שנחש עפר לחמו, עד שיתפרנס מאותו בשר לא יזוז ממנו, ועני חשוב כמת. מה במיתה פניו משתנות, כמו זה העני פניו משתנות. והרי פרשוהו כרם זלת לבני אדם, מה זה כרם זלת? אלא מי שצריך לבריות פניו משתנות ככרום, וכמה נשיכות של יסורים נושף אותו הנחש ההוא.

ורא עוד, אלא שעני חשוב כמצרע, מה מצרע וראשו יהיה פרוע וכו', כך עני. מה מצרע מחוץ למחנה מושבו, כך עני ערום ויחף. ועניות לישראל היא לישראל במקום צרעת, וארבעה דיוקנאות הם (גונים) כארבעת צבעי הצרעת, והם נגע לבן אדמדם ירקרק בהרת שחורה, הרי ארבעה, ולכלם יש מקומות ידועים בגוף, ומהם באים לבני אדם כמה מחלות. לבן ואדמדם - חלב טמא וכבד, ירקרק - מרה, בהרת שחורה - טחול, ומהם נובעים ארבעה מיני מחלות, והן מרה לבנה, מרה אדמה, מרה ירקה, מרה שחורה.

ואם שב בתשובה, יורד עליו סם חיים שהיא שכינה, ונאמר בה

סופי תיבות יהו"ה, ובודאי מאן דמשקר בברית מילה, אסתלק מניה יהו"ה וישד"י, ושריא עליה שטן דאיהו אל אחר, חויא שריא באתר דיהו"ה מלגאו, וסם מות שריא באתר דשד"י מלבר, ודא איהו דאמר קרא (במדבר יט כ) את מקדש יהו"ה טמא וכו', אם לא תב בתויבתא, וסביל כמה יסורין (דף טו ע"ב) לאעברא ההוא חויא מתמן, ולסם המות דיליה, דאיהי צרעת ממארת, בכמה מרעין ומכתשין, עד דלא אשתאר ביה בשרא דאיהי עפרא, ורזא דמלה (ויקרא יד מב) ועפר אחר יקח וטח את הבית, בגין דנחש עפר לחמו, עד דיתפרנס מההוא בשרא לא יזוז מניה, ועני חשוב כמת, מה מיתה אנפוי משתניין, בגוונא דא עני אנפוי משתנין, והא אוקמוהו (תהלים יב ט) כרם זלות לבני אדם, מאי כרום זלות, אלא מאן דאצטריך לברייתא אנפוי משתניין ככרום, וכמה נשוכין דיסורין נשיף ליה ההוא חויא.

ורא עוד אלא דעני השיב כמצורע, מה מצורע (ויקרא יג מה) וראשו יהיה פרוע וכו', כך עני, מה מצורע מחוץ למחנה מושבו, כך עני ערום ויחף, ועניותא איהי לישראל באתר דצרעתא, וארבע דיוקנין אינון (ס"א גונים), כארבע גוונין דצרעת, ואינון נגע לבן אדמדם ירקרק בהרת שחורה, הא ארבע, וכלהו אית לון אתרין ידיעאן בגופא, ומנהון אתיין לבני נשא כמה מרעין, לבן ואדמדם חלב טמא וכבד, ירקרק מרה, בהרת שחורה טחול, ומנהון נבעין ארבע מיני מרעין, ואינון מרה חוורא, מרה סומקא, מרה ירוקא, מרה אופקא.

ואם תב בתויבתא, נחית עליה סם חיים דאיהי שכינתא, ואתמר בה (ישעיה

וְשָׁב וּרְפָא לוֹ, מְאֵלוּ מִיַּי
הַמְּחִלּוֹת, וּמְחִיָּה אוֹתוֹ מִמִּיתָה
שֶׁל עֲנִיּוֹת, כְּמוֹ שְׁנֹאמֵר וְהַשִּׁיבּוֹ
וְחִיּוֹ, שְׁבוּזְמֵן שִׁישְׂרָאֵל עֲנִיִּים הֵם
קְרוּיִים מֵתִים, וּבְשִׁבְלֵם נֹאמֵר
שׁוּבוּ וְחִיּוֹ, וְאִין עֲנִיּוֹת כְּעֲנִיּוֹת
הַתּוֹרָה, שְׁמֵי שְׁאִין בּוֹ תוֹרָה נִקְרָא
מֵת, מְהִי רְפוּאָתוֹ לְאוֹתוֹ הָעוֹלָם?
הַתּוֹרָה, שְׁנֹאמֵר בְּהָ עֵץ חַיִּים הִיא
וְגוֹמֵר, וְהִיא רְפוּאָה לְכָל
הַמְּחִלּוֹת, כְּמוֹ שְׁנֹאמֵר רְפוּאוֹת
תְּהִי לְשַׁרְף וְכוּ'.

שִׁימְנֵי כַחוּתֵם, מָה הַחוּתֵם
בְּמִקּוּם הַזֶּה? זֶה אוֹת שְׁבֶת יוֹם
טוֹב, שֶׁהוּא שְׁקוּל לְבֵרִית מִלָּה,
כְּמוֹ כֵן שְׁבֶ"ת, ש' כְּנֶגֶד שִׁי"ן שֶׁל
שֵׁם שְׁד"י, פְּלוּל מְשַׁלֵּשׁ חִיּוֹת
עֲלִיּוֹנוֹת, מְשַׁלְּשָׁה אַבּוֹת, ב' זֶה
ד' שֶׁהִיא רְבִיעִית לְאַבּוֹת וּרְבִיעִית
לְשַׁלֵּשׁ חִיּוֹת, וְהִיא דְמוּת אָדָם,
וְלֹא אָדָם. זֶהוּ שְׁפָתוֹב וּדְמוּת
פְּנִיָּהֶם פְּנֵי אָדָם, אֵלֹא מָה זֶה
אָדָם? יו"ד ה"א וּא"ו ה"א. שְׁבֶת
בּוֹ שְׁד"י, יְהוּ"ה הוּא רְשׁוֹת
הַיְחִיד, רְחִיבּוֹ אַרְבַּעַה וְגִבְהוֹ
עֲשָׂרָה יו"ד ה"א וּא"ו ה"א, י'
שֶׁל שְׁד"י כְּנֶגֶד אוֹת שֶׁל שְׁבֶת
וְיָמִים טוֹבִים, י' נְרַמְזוּ בּוֹ עֲשָׂר
סְפִירוֹת.

הַרְשָׁם הַזֶּה הוּא לְבֵן הַמְּלָךְ, אֲבָל
לְעֵבֶד שֶׁל הַמְּלָךְ הַרְשָׁם שֶׁלוֹ
שְׁד"י, מֵהַצַּד שֶׁל אוֹתוֹ שְׁנֹאמֵר
בּוֹ כָּל הַנִּקְרָא בְּשְׁמֵי וְכוּ', וּמִי
הוּא? מִטְטְרוּ"ן, שְׁעוּלָה לְחֻשְׁבוֹן
שְׁד"י, וְהוּא אָדָם קֶטַן בְּדְמוּת שֶׁל
מַעֲלָה, וְזֶהוּ אִם כְּבָנִים אִם
כְּעֵבֶדִים וְכוּ'.

מִי שְׂרָשָׁם שֶׁל אַרְיָה בְּחוּתְמוֹ,
הוּא לְבֵן בְּפָנָיו. מִי שֶׁהוּא בְּחוּתֵם
שֶׁל שׁוֹר, הוּא אָדָם בְּפָנָיו. מִי
שֶׁהוּא בְּחוּתֵם שֶׁל נֶשֶׁר, הוּא יֶרֶק

בְּחוּתְמָא דְנֶשֶׁר אִיהוּ יְרוּקָא בְּאַנְפוּי, מָאן דְּאִיהוּ בְּחוּתְמָא דְדְמוּת אָדָם

וְשָׁב וּרְפָא לוֹ מְאֵלִין מִיַּי מְרַעִין, וּמְחִיָּה
לִיָּה מִמִּיתָה דְעֲנִיּוֹתָא, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (יחזקאל
יא לב) וְהַשִּׁיבּוֹ וְחִיּוֹ, דִּישְׂרָאֵל בּוּזְמָנָא דְאִינוּן
עֲנִיִּים קְרוּיִים מֵתִים, וּבְגִינֵייהוּ אִתְּמַר שׁוּבוּ
וְחִיּוֹ, וְלִית עֲנִיּוֹתָא כְּעֲנִיּוֹתָא דְאוּרִייתָא, דְמָאן
דְלֹא אִית בֵּיה אוּרִייתָא אִתְּקַרֵי מֵת, אֲסוּוֹתָא
דִּילִיָּה מְאִי הוּא לְהֵהוּא עֲלֵמָא, אוּרִייתָא,
דְאַתְּמַר בֵּיה (משלי ג יח) עֵץ חַיִּים הִיא וְגוֹמֵר,
וְאִיהִי אֲסוּוֹתָא לְכָל מְרַעִין, כְּמָה דְאַתְּ אָמַר (שם
ח) רְפוּאוֹת תְּהִי לְשַׁרְף וְכוּ'.

שִׁימְנֵי כַחוּתֵם (שיר ח ו), מְאִי חוּתֵם בְּהִיא אִתְּר,
דָּא אוֹת שְׁבֶת יוֹם טוֹב, דְּאִיהוּ שְׁקִיל
לְבֵרִית מִלָּה, כְּנֶגְוֹנָא דָּא שְׁבֶ"ת, ש' לְקַבֵּל
שִׁי"ן דְשֵׁם שְׁד"י, פְּלִילָא מִתְּלַת חִיּוּן עֲלֵאִין,
מִתְּלַת אַבְהָן, ב' דָּא ד', דְּאִיהִי רְבִיעֵאָה
לְאַבְהָן, וּרְבִיעֵאָה לְתַלַּת חִיּוּן, וְאִיהִי דְמוּת
אָדָם, וְלֹאוּ אָדָם, הַדָּא הוּא דְכַתִּיב (יחזקאל א
ג) וּדְמוּת פְּנִיָּהֶם פְּנֵי אָדָם, אֲלֵא מְאִי אָדָם יו"ד
ה"א וּא"ו ה"א, שְׁבֶת בֵּיה שְׁד"י, יְהוּ"ה הוּא
רְשׁוֹת הַיְחִיד רְחִיבּוֹ אַרְבַּעַה וְגִבְהוֹ עֲשָׂרָה יו"ד
ה"א וּא"ו ה"א, י' דְשְׁד"י לְקַבֵּל אוֹת דְשְׁבֶת
וְיוֹמִין טְבִין, י' בֵּיה אִתְּרַמִּיזוּ עֲשָׂר סְפִירָן.

הֵאֵי רְשִׁימוֹ אִיהוּ לְבָרָא דְמִלְפָּא, אֲבָל לְעֵבֶדָא
דְמִלְפָּא רְשִׁימוֹ דִּילִיָּה שְׁד"י, מִסְטְרָא
דְהֵהוּא דְאַתְּמַר בֵּיה (ישעיה מג ז) כָּל הַנִּקְרָא בְּשְׁמֵי
וְכוּ', וּמְאִי נִיהוּ מִטְטְרוּ"ן, דְסִלִּיק לְחֻשְׁבוֹן
שְׁד"י, וְאִיהוּ אָדָם זְעִירָא בְּדִיוּקְנָא דְלַעֲיִלָּא,
וְדָא אִיהוּ אִם כְּבָנִים אִם כְּעֵבֶדִים וְכוּ'.

מָאן דְּאִיהוּ רְשִׁימוֹ דְאַרְיָה בְּחוּתְמָא דִּילִיָּה
אִיהוּ חִוּוֹר בְּאַנְפוּי, מָאן דְּאִיהוּ בְּחוּתְמָא
דְשׁוֹר אִיהוּ סוּמְקָא בְּאַנְפוּי, מָאן דְּאִיהוּ

בְּחוּתְמָא דְנֶשֶׁר אִיהוּ יְרוּקָא בְּאַנְפוּי, מָאן דְּאִיהוּ בְּחוּתְמָא דְדְמוּת אָדָם

בפניו. מי שהוא כחותם של דמיות אדם, הוא שחר בפניו, כמו שהתורה שנאמר בה שחורה אני ונאווה.

שימני כחותם, זו התורה, שנאמר בה תורת אמת היתה בפיהו, והיא כלולה מעשר אמירות שהם י, ומעשרה דברות שהן ה"ה, ומה זה תורה? ו' הכולל ששת ימי בראשית, על לבך - זה שלשים ושנים אלהיים בחשבון ל"ב, שתלויים מו', שהוא ו' פעמים טוב, ובה נשתלם (ה) השם של ארבעים ושנים אותיות שבהם נבראו שמם וארץ וכל מה שיש בהם, וזהו הסוד של פי יום נקם בלבי, לבני עולה ארבעים ושנים. ויכלו, שבעים ושנים שמות של השם המפרש, ועליו נאמר לבני גליתי, ולא יכרי, שהם מאתים ארבעים ושמונה מצוות התורה, לא גליתי, ובייכלו הזה, (ה' בששי שהוא

בו, וזהו ויהי ערב ויהי בקר יום הששי, שזו) הו' של הששי היא המלכות השביעית, והיא נקראת ע"ב, ובה רוכב ו' לגאל את ישראל. זהו שפתוב הנה יהו"ה רוכב על ע"ב קל, משום שהיא הפלל של שלשת האבות שתלויים מהם שבעים ושנים שמות ונכללים בה, וכנגד שלשת האבות נאמר בויכלו שלש פעמים שביעי, וזהו הסוד של שפ"ת, ב"ת ש, שהם ויסע ויבא ויט שנכללים בב"ת, באותו זמן חלה זכות אבות, שמיום שנחרב בית המקדש, העולם נקרא תהו ובהו, משם ואילך התקנים הפתוב אמרתי עולם חסד יפנה, חסד עולה לחשבון שבעים ושנים שמות. וזה הסוד שנקשר השביעי ביום

הראשון, ומי השביעי? זה צדיק האות של שבת וימים טובים, וסוד הדבר - חי יהו"ה שכבי עד הבקר, וזה הבקר של אברהם, אותו שנאמר בו וישכם אברהם בבקר, והוא החסד שלו,

איהו אופם באנפוי, כגוונא דאורייתא דאתמר (שיר א ה) שחורה אני ונאווה.

שימני כחותם, דא אורייתא, דאתמר בה (מלאכי ב ו) תורת אמת היתה בפיהו, ואיהי כלילא מעשר אמירן דאנון י, ומעשר דברן דאינון ה"ה, ומאי תורה ו' כליל שית ימי בראשית, על לבך דא ל"ב אלהיים בחושפן ל"ב, דתליין מן ו', דאיהו ו' זמנין טוב, ובה אשתלים (ג"א ו') שמא דארבעין ותרין אתוון, דבהון אתבריאו שמיא וארעא וכל מה דאית בהון, ודא איהו רזא כי יום נקם בלבי (ישעיה סג ד), לב"י סליק מ"ב, ויכלו ע"ב שמהן דשמא מפרש, ועליה אתמר לבני גליתי, ולאברי דאנון רמ"ח פקודין דאורייתא לא גליתי, ובהאי ויכלו (ה' בששי דאיהו בו, ודא איהו ויהי (דף טז ע"א) ערב ויהי בקר יום הששי, רחמי) ה' דהששי איהו מלכות שביעאה, ואיהי אתקריאת ע"ב, ובה רכיב ו' למפרק לישראל, הדא הוא דכתיב (ישעיה יט א) הנה יהו"ה רוכב על ע"ב קל, בגין דאיהי פללא דתלת אבהן, דתליין מנהון ע"ב שמהן, ואתפלילן בה, ולקבל תלת אבהן אתמר בויכלו תלת זמנין שביעי, ודא איהי רזא דשפ"ת, ב"ת ש, דאינון ויסע ויבא ויט דאתפלילן בב"ת, בההיא זמנא חלה זכות אבהן, דמיומא דאתחריב פי מקדשא עלמא אתקרי תהו ובהו, מתמן ואילך אתקיים קרא (תהלים פט ג) אמרתי עולם חסד יפנה, חס"ד סליק לחושפן ע"ב שמהן.

ודא רזא דאתקשר שביעי ביומא קדמאה, ומאן שביעי דא צדיק אות דשפת וימין טבין, ורזא דמלה חי יהו"ה שכבי עד

משום שפחסד הזה נתקן הפסא, שהיא נפילה, זהו שכתוב והוכן בפחסד פסא, וכו' תקום, וסוד הדבר - ובחסד עולם רחמתיך, וכל הספירות נקשרות בימין, משום שעליו נאמר מימינו אש דת למו, מימין נתנה תורה, בגלל זה מוליך לימין משה זרוע תפארתו, ובקצע המים של התורה משם, מה של אברהם, להיות לו בה שם עולם, ובה השתלמה ה' של משה, שהיא במשכון לגבי אברהם במשה, שהביא את התורה, עד שיפדה את בניו, וסוד הדבר - כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות.

וסוד הגאולה הוא בחותם הזה, שעליו נאמר פי בשמחה תצאו ובשלוש תובלון, בשמחה עולה לחשבון אד"ן שהיא אדנ"י, ארון הברית, אדון כל הארץ נקרא, פרט לאות ש' שהוא שלש מאות, והם שלשת האבות שהתחברו עמה, ואותיות בשמח"ה הן מחשב"ה, ש שלשה אבות, בחמ"ה ה"ן, והיא השכינה שאין לה יחוד אלא במינה, כמו שאותיות ה"ן, ונעשו עשרה ונעשו מאה, כמו שהשכינה כלולה כל העשרה וכל המאה, והינו מה שכתוב הן ליהו"ה אלהי"ך השמים ושמי השמים, וסוד הדבר - הן אדנ"י.

ובשלוש תובלון, ש שלשת האבות, ו"ו שני משיחין, מ' ל"ב של ובשלו"ם עולים לע"ב, וזהו שנאמר ושבתי בשלום אל בית אבי, שמחה היא, שנאמר בה לך אכל בשמחה לחמך ושתה בלב טוב יינך, זה יין המשמר בענביו, ועליו נאמר סוד יהו"ה ליראיו.

הבקר (רות ג יג), ודא בקר דאברהם, ההוא דאתמר ביה (בראשית יט כז) וישפם אברהם בבקר, ואיהו חסד דיליה, בגין דבהאי חסד אתתקן פרסייא דאיהי נפילה, הדא הוא דכתיב (ישעיה טז ה) והוכן בפחסד פסא, וביה תקום, ורזא דמלה ובחסד עולם רחמתיך (שם נד ח), וכל ספירן מתקשרין בימינא, בגין דעליה אתמר (דברים לג ב) מימינו אש דת למו, מימינא אתייהיב אורייתא, בגין דא מוליך לימין משה זרוע תפארתו, ובקצע מים (ישעיהו סג יב) דאורייתא מתמן, מה' דאברהם, למהוי ליה בה שם עולם, ובה אשתלים ה' דמשה, דאיהי במשפונא לגביה דאברהם במשה, דאייתי אורייתא, עד דיפרוק לבנוי, ורזא דמלה כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות (מיכה ז טו).

ורזא דפורקנא בהאי חותמא איהו, דעליה אתמר (ישעיהו נה יב) פי בשמחה תצאו ובשלוש תובלון, בשמחה סליק לחושפן אד"ן דאיהו אדנ"י, ארון הברית אדון כל הארץ אתקרי, פר מאת ש' דאיהו תלת מאה, ואינון תלת אבהן דאתחברו בה, ואתוון בשמח"ה איהי מחשב"ה, ש תלת אבהן בחמה ה"ן, ואיהי שכינתא דלית לה יחודא אלא במינה, כמה דאתותא דה"ן, ואתעבידו עשרה ואתעבידו מאה, כמה דשכינתא פלילא פלהו עשרה וכלהו מאה, והינו דכתיב (דברים יד) הן ליהו"ה אלהי"ך השמים ושמי השמים, ורזא דמלה הן אדנ"י.

ובשלוש תובלון (ישעיהו נה יב), ש תלת אבהן, ו"ו תריין משיחין, מ' ל"ב דובשלו"ם סליק ע"ב, ודא איהו דאתמר (בראשית כח כא) ושבתי בשלום אל בית אבי, שמחה איהו דאתמר ביה (קהלת ט ז)

לך אכול בשמחה לחמך ושתה

יין טוב זה צדיק, שנאמר בו הצדיק אבד, ומה זה אבד? אבד אותו המעין, ונשארו נחרב ויבש, בבית ראשון ושני.

קם הוזקן ואמר: אדנ"י עולה במחשבה ולא בחשבון, ועליו נאמר ה"ס כל בשר מפני יהו"ה כי נעור ממעון קדשו, יתעורר בו כמו שהתעורר משנתו, וחזר לשנתו עד שיתעורר יהו"ה שהוא רחמים, לקים בו וברחמים גדולים אקבצך, גדולים נקראת מצד של הא"ל הגדול שהוא חסד, והשכינה עולה בו להקרא גדולה, ובו ודאי סוד הגאולה, כמו זה: יו"ד ה"א וא"ו ה"א יהו"ה, וא"ו בו סוד הגאולה, שהוא רשום בשם של ע"ב, שהם וה"ו אנ"י וה"ו, ראשי תבות וא"ו, שלש עשרה מדות של רחמים של התורה, שנתנה מימין.

נשאר יו"ד ה"א ה"א שעולה לחשבון שלשים ושפים, והוא ב' מן בראשית, ל' לעיני כל ישראל. ועוד, היא שלשים ושנים אלהי"ם של מעשה בראשית, שעליו נאמר כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה, והשם של ע"ב הוא ויכל"ו, בו נשלם סוד הגאולה, ועליו נאמר ללבי גליתי, שהוא חשבון ויכל"ו, ובו התקיים הכתוב אמרתי עולם חסד יבנה, וכמו שיצאו ממצרים בסוד של שבעים ושנים שמות, כך יצאו בהם פשיגאלו באחרונה, באותו זמן חסד יהו"ה מלאה הארץ, ועליו נאמר וחסדי מאתך לא ימוש ובחסד עולם רחמתיך, ומשום זה שבח דוד את הקדוש ברוך הוא בגלות, שהיא שאול, בחסד הזה, כמו שנאמר כי חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה.

כלב טוב יינך, דא יין המשומר בענביו, ועליה אתמר (תהלים כה יד) סוד יהו"ה ליריאיו, יין טוב דא צדיק, דאתמר ביה (ישעיה נז א) הצדיק אבד, ומאי אבד אבד ההוא נביעו, ואשתאר נחרב ויבש בבית ראשון ושני.

קם סבא ואמר אדנ"י במחשבה סלקא, ולא בחשבון, ועליה אתמר (זכריה ב ה"ס כל בשר מפני יהו"ה כי נעור ממעון קדשו, יתער ביה כמה דאתער משנתיה וחזר לשנתיה, עד דיתער יהו"ה דאיהו רחמי, לקיימא ביה וברחמים גדולים אקבצך (ישעיה נד ז), גדולים אתקריאת מסטרא דהא"ל הגדול דאיהו חסד, ושכינתא ביה סלקא לאתקרי גדולה, וביה ודאי רזא דפורקנא, פגוונא דא יו"ד ה"א וא"ו ה"א יהו"ה, וא"ו ביה רזא דפורקנא, דאיהו רשים בשמא דע"ב, דאינון וה"ו אנ"י וה"ו רישי תיבין וא"ו, תלת עשר מכילן דרחמי דאורייתא, דאתייהיבת מימינא.

אשתאר יו"ד ה"א ה"א דסליק לחשבון ל"ב, ואיהו ב' מן בראשית ל' לעיני כל ישראל, ועוד איהו ל"ב אלהי"ם דעובדא דבראשית, דעליה אתמר (ישעיהו סג ד) פי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה, ושמא דע"ב איהו ויכל"ו,

ביה אשתלים רזא דפורקנא, ועליה אתמר ללב"י גליתי דאיהו חושבון ויכל"ו, וביה אתקיים קרא (תהלים פט ג) אמרתי עולם חסד יבנה, וכמה דנפקו ממצרים ברזא דע"ב שמיהן, כך יפקון בהון פד יפרקון בבתרייתא, בההוא זמנא חסד יהו"ה מלאה הארץ (שם לג ה), ועליה אתמר (ישעיהו נד ח) וחסדי מאתך לא ימוש, ובחסד עולם רחמתיך, ובגין דא שבח דוד לקודשא בריך הוא בגלותא דאיהי שאול בהאי חסד, כמה דאת אמר (תהלים פו יג) פי חסדך גדול עלי והצלת נפשי משאול תחתיה.

וְאִם אַמּוֹת הָעוֹלָם דּוֹחֵקִים אָתְּ
יִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מִדְּאִי, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא חָס עַל ד' מִן חֶסֶד, שְׁהִיא
דְּל"ת בְּגִלוּת, וּמִתְקִים בּוֹ הַפְּתוּב
בְּטָרָם תַּחֲלִיל יְלָדָה, וְשִׁבְעִים תְּבוּת
שֶׁל הַמְּזֻמּוֹר יַעֲנֵךְ יְהוּ"ה בְּיוֹם
צָרָה, הֵם כְּנֶגֶד שִׁבְעִים שָׁרִים,
שֶׁהֵם הַצִּירִים וְהַחֲבָלִים שֶׁל
הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיוֹנָה וְהַתַּחְתּוֹנָה,
שְׁאוֹתִיּוֹת ב' נִקְרָאִים בּוֹ פְּלִטְרִין
גְּדוּלִים, זֶהוּ שְׁפָתוֹב גְּדוּלִים מַעֲשֵׂי
יְהוּ"ה, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִקְרָא
בּוֹ גְּדוּל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר גְּדוּל
אֲדוֹנֵינוּ וְרַב כַּח, וְכוּ עוֹלָם
יִשְׂרָאֵל לְגִדְלָה.

וּבְשִׁכְנָה נֶאֱמַר הִנֵּה מְקוֹם אֲתִי.
בְּאוֹתוֹ זְמַן הַתְּקִים בֵּיהּ הַפְּתוּב
גְּדִלוֹ לִיהוּ"ה אֲתִי, וּבֵיהּ (ובו) נֶאֱמַר
בְּקֶדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתוֹ זְמַן פִּי
גְּדוּל אֲתָה וְגוֹמֵר, וְכוּ עוֹשָׂה
גְּדוּלוֹת עַד אֵין חֶקֶר, וְזֶהוּ חֶסֶד,
בּוֹ וַיְכַלּוּ, ה' בְּשֵׁשִׁי (ובו וַיְכַלּוּ בַּשֵּׁשִׁי),
מִשּׁוֹם שֶׁבּוֹ ה' שֶׁל אֲבִרְהָם הוֹלֵךְ
אֵלָיָהּ ו', מִיַּד יַתְעוֹרֵר י"ה לְקָרֵב.
זֶהוּ שְׁכָתוֹב פִּי יָד עַל פֶּס י"ה,
וְשֵׁשִׁי הוּא הָאֵלֶּף הַשֵּׁשִׁי, שְׁבִיעִי
יְסוּד, בּוֹ נִכְלָלוּ וְהַתִּיחַדוֹ שֶׁשׁ
סְפִירוֹת. זֶהוּ שְׁפָתוֹב וַיְכַלּוּ
הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, זֶה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְהַשְּׂכִינָה שֶׁהֵם ו"ה, יוֹם
הַשֵּׁשִׁי, מִשּׁוֹם שֶׁעֲלִיו נֶאֱמַר פִּי כָל
בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ, וְתִרְגּוּמוֹ שְׁאוֹחַז
בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ, וְזֶהוּ כ"ל, וְעֲלִיו
נֶאֱמַר וְכָל צְבָאָם, מַה זֶה צְבָאָם?
שְׁנֵי עֲמוּדֵי אֲמֵת.

וְכוּ נִקְרָאוּ שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת
שְׁבִיעִיּוֹת, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וַיְכַל
אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיִּשְׁבּוּת
בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיְבָרַךְ אֱלֹהִים אֶת
יוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיְבָרַךְ אוֹתוֹ מִצַּד

וְאִי אוֹמְרִין (דף טו ע"ב) דְּעֲלָמָא דְּחֶקֶן לְהוּ
לְיִשְׂרָאֵל יוֹתֵר מִדְּאִי, קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא
חָס עַל ד' מִן חֶסֶד דְּאִיְהִי דְּל"ת בְּגִלוּתָא,
וְאֲתְקִיִּים קָרָא בֵּיהּ (ישעיה סו ז) בְּטָרָם תַּחֲלִיל
יְלָדָה, וְשִׁבְעִין תִּיבִין דְּמִזְמוֹר יַעֲנֵךְ יְהוּ"ה בְּיוֹם
צָרָה (תהלים כ ב) אֵינוֹן לְקַבֵּל שִׁבְעִים שָׁרִים,
דְּאֵינוֹן צִירִים וְחֲבָלִים דְּשִׁכְנִתָּא עֲלָאָה
וְתַתָּאָה, דְּאֲתוּוֹן ב' בֵּיהּ אֲתְקִרְיָאן פְּלִטְרִין
גְּדוּלִים, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב (תהלים קיא ב) גְּדוּלִים
מַעֲשֵׂי יְהוּ"ה, וְקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא בֵּיהּ אֲתְקִרִי
גְּדוּל, כְּמָה דְּאֵת אָמַר (שם קמו ה) גְּדוּל אֲדוֹנֵינוּ
וְרַב כַּח, וּבֵיהּ סְלֶקֶן יִשְׂרָאֵל לְגִדְלוּהָ.

וּשְׁכִינָתָא בֵּיהּ אֲתַמַּר (שמות לג כא) הִנֵּה מְקוֹם
אֲתִי, בֵּהּ הוּא זְמַנָּא אֲתְקִיִּים בֵּיהּ
קָרָא (תהלים לד ד) גְּדִלוֹ לִיהוּ"ה אֲתִי, וּבֵיהּ (נ"א
ובֵיהּ) אֲתַמַּר בְּקוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא בֵּהּ הוּא זְמַנָּא
פִּי גְּדוּל אֲתָה וְגוֹמֵר (שם פו ט) וּבֵיהּ עוֹשָׂה
גְּדוּלוֹת עַד אֵין חֶקֶר (איוב ט ט) וְדָא אִיהוּ חֶסֶד,
בֵּיהּ וַיְכַלּוּ, ה' בְּשֵׁשִׁי (נ"א ובֵיהּ וַיְכַלּוּ בַּשֵּׁשִׁי), בְּגִין
דְּבֵיהּ ה' דְּאֲבִרְהָם אָזִיל ו' לְגַבְהָ, מִיַּד יַתְעַר
י"ה לְקָרְבָּא, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב (שמות יז טז) פִּי יָד
עַל פֶּס י"ה, וְשֵׁשִׁי אִיהוּ אֶלֶף שְׁתִּיתָּא, שְׁבִיעִי
יְסוּד, בֵּיהּ אֲתַפְּלִילוּ וְאֲתִיחַדוּ שִׁית סְפִירָן,
הִדָּא הוּא דְּכְתִיב (בראשית ב א) וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם
וְהָאָרֶץ, דָּא קוּדְשָׁא בְּרוּךְ הוּא וְשִׁכְנִתָּא,
דְּאֵינוֹן ו"ה, יוֹם הַשֵּׁשִׁי בְּגִין דְּעֲלִיָּה אֲתַמַּר (ד"ה
א כט יא) פִּי כָל בְּשָׁמַיִם וּבְאָרֶץ, וְתִרְגּוּמוֹ דְּאֲחִיד
בְּשָׁמַיָּא וּבְאֶרְעָא, וְדָא אִיהוּ כ"ל, וְעֲלִיָּה
אֲתַמַּר (בראשית ב א) וְכָל צְבָאָם, מַאי צְבָאָם תְּרִי
סְמִכֵי קְשׁוּט.

וּבֵיהּ אֲתְקִרְיָאוּ תְּלַת אֲבָהֵן שְׁבִיעִיּוֹת, כְּמָה
דְּאֵת אָמַר (שם) וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיִּשְׁבּוּת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי,
וַיְבָרַךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וַיְבָרַךְ אוֹתוֹ מִסְּטָרָא דְּכִרְכָּה, וַיְקַדְּשׁ

וַיְבָרַךְ אוֹתוֹ מִסְּטָרָא דְּכִרְכָּה, וַיְקַדְּשׁ

שֶׁל בְּרָכָה, וַיִּקְדַּשׁ אוֹתוֹ מִצַּד שֶׁל קִדְשָׁהּ, וַיִּשְׁבּוֹת בּוֹ מִצַּד שֶׁל הַיְחִוּד, וְזָהוּ וַיִּכְלוּ, שֶׁנִּכְלְלוּ בּוֹ שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת, שֶׁהֵם בְּסוּד הַשֵּׁם שֶׁל ע"ב, כְּמוֹ כֵן חֲסֵד נִקְרָא גְדוֹל, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא הַכֹּלֵל שֶׁל ע"ב תְּבוּת, גְּבוּרָה הַכֹּלֵל שֶׁל רִי"ו אוֹתִיּוֹת שֵׁשׁ בְּשֵׁם שֶׁל ע"ב, הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי, שֶׁהוּא ו' כּוֹלֵל הַפֶּל, וְזָהוּ סוּד וַיַּעֲבֹר יְהו"ה עַל פָּנָיו, ע"ב רִי"ו יְהו"ה, עַל פָּנָיו, מַה זֶה פָּנָיו? פָּנָיו זֶה וָא"ו, י"ג מִדּוֹת הַרְחָמִים, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים אֶקְבְּצֶךָ, גְּדוֹלִים וְדָאֵי מִצַּד שֶׁל הַחֲסֵד, שֶׁהוּא הָא"ל הַגְּדוֹל.

וְהִבָּרַךְ נִכְלָל בְּשִׁבְעֵי תְּבוּת שֶׁהִיא מַלְכוּת, ה' שְׁבִיעֵי ה' וְדָאֵי, בְּכֹל הַשְּׁבִיעִיּוֹת פְּלוּלָה, וְהִיא ה' שֶׁל יוֹם הַשְּׁשִׁי, יוֹם זֶה צִדִּיק, עָלָיו נֶאֱמַר וְהָיָה יְהו"ה לְמִלְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ וְגוֹמֵר, הוּא יוֹם הַשְּׁשִׁי, וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי הַיּוֹם שֶׁל כָּל הַיָּמִים, וְעָלָיו נֶאֱמַר שִׁכְבִּי עַד הַבֶּקֶר, וְזָהוּ בִּקְרָא שֶׁל אֲבֵרָהִם, שֶׁכְּתוּב וַיִּשְׁכַּם אֲבֵרָהִם בַּבֶּקֶר, וַיִּשְׁכַּם לְגַאֲלָהּ, וְבוֹ הַבֶּקֶר אֹר, שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ וְתוֹרָה אֹר, וְזָהוּ הָאֹר שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ וְלִכְלֹל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר, וְהוּא פֶסַח זְרוּעַ יָמִין, וְבוֹ עֲתִידִים לְהַגְאֵל. דְּבַר אַחֵר, שִׁמְנֵי כְחוֹתֶם עַל לִבְךָ, הַפְּסוּק הַזֶּה נֶאֱמַר עַל הַשְּׂכִינָה שֶׁהִיא בְּגָלוּת. לֹא כְּתוּב חוֹתֶם, אֲלָא כְחוֹתֶם, בְּאוֹתוֹ חוֹתֶם שֶׁל הַגּוֹשְׁפִּנְקָה, שֶׁהִיא חוֹתֶם אֲמֵת, וְכֵה (תת) חֲתַמְנוּ לְחַיִּים, וּמֵיחַו הַחוֹתֶם הַזֶּה שָׁבוּ יֵשׁ חַיִּים? אֲלָא זָהוּ עֵץ הַחַיִּים שָׁבוּ בְּנֵים חַיִּים וּמְזוֹנוֹת יוֹצְאִים, עֵץ וְדָאֵי, אוֹתוֹ שֶׁנֶּאֱמַר בּוֹ עֵץ הַחַיִּים מִהֶלֶךְ חֲמֵשׁ מְאוֹת שָׁנָה, וְהָעֵץ הַזֶּה הִיא ו', מִהֶלֶךְ חֲמֵשׁ מְאוֹת

אוֹתוֹ מִסְטָרָא דְקִדְוִשָׁה, וַיִּשְׁבּוֹת בּוֹ מִסְטָרָא דִּיחִוּד, וְדָא אִיהוּ וַיִּכְלוּ, דְאֵתְּכִלְלוּ בֵּיהַ תְּלַת אֲבָהֵן, דְאֵינוֹן בְּרִזָּא דְשִׁמָּא דְע"ב, כְּגוֹוֹנָא דְאֵ חֲסֵד אֲתִקְרִי גְדוֹל, בְּגִין דְאִיהוּ כֹּלְלָא דְע"ב תִּיבִין, כְּגוֹוֹנָא דְע"ב תִּיבִין, גְּבוּרָה כֹּלְלָא דְרִי"ו אֲתוּוֹן דְאֵית בְּשִׁמָּא דְע"ב, עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא דְאִיהוּ ו' כֹּלֵל כֹּלְלָא, וְדָא אִיהוּ רִזָּא (שמות לד ו) וַיַּעֲבֹר יְהו"ה עַל פָּנָיו, ע"ב רִי"ו יְהו"ה, עַל פָּנָיו מְאִי פָּנָיו, אֲנַפּוּי דָא וָא"ו י"ג מְכִילָן דְרַחֲמֵי, דְאֲתַמַּר בְּהוֹן (ישעיהו נד ו) וּבְרַחֲמִים גְּדוֹלִים אֶקְבְּצֶךָ, גְּדוֹלִים וְדָאֵי מִסְטָרָא דְחֲסֵד, דְאִיהוּ הָא"ל הַגְּדוֹל.

וְכִרָּא אֲתַכְלִיל בְּשִׁבְעֵי תְּבוּת דְאִיהִי מַלְכוּת, ה' שְׁבִיעֵי ה' וְדָאֵי בְּכֹל שְׁבִיעִיּוֹת כֹּלְלָא, וְאִיהִי ה' דְיוֹם הַשְּׁשִׁי, יוֹם דָּא צִדִּיק, עָלֶיהָ אֲתַמַּר (זכריה יד ט) וְהָיָה יְהו"ה לְמִלְךָ עַל כָּל הָאָרֶץ וְגוֹמֵר, אִיהוּ יוֹם הַשְּׁשִׁי, וְיוֹם הַשְּׁבִיעִי יוֹם דְכִלְהוּ יוֹמִין, וְעָלֶיהָ אֲתַמַּר (רות ג יג) שִׁכְבִּי עַד הַבֶּקֶר, וְדָא הוּא בִּקְרָא דְאֲבֵרָהִם, דְכְּתִיב (בראשית יט כז) וַיִּשְׁכַּם אֲבֵרָהִם בַּבֶּקֶר, וַיִּשְׁכַּם לְפוֹרְקָנָא, וְכֵה הַבֶּקֶר אֹר, דְאֲתַמַּר בֵּיהַ (משלי ו כג) וְתוֹרָה אֹר, וְהִיא אִיהוּ אֹר דְאֲתַמַּר בֵּיהַ (שמות י כג) וְלִכְלֹל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הָיָה אֹר, וְאִיהוּ פֶסַח דְרוּעָא יְמִינָא, וְכֵה עֲתִידִין לִיגְאֵל.

דְּבַר אַחֵר שִׁמְנֵי כְחוֹתֶם עַל לִבְךָ (שיר ח ו), הִיא קָרָא עַל שְׂכִינְתָא אֲתַמַּר דְאִיהִי בְּגָלוּתָא, חוֹתֶם לֹא פְתִיב, אֲלָא כְחוֹתֶם, כְּהוּא חוֹתֶם דְּגוֹשְׁפִּנְקָא דְאִיהִי חוֹתֶם אֲמֵת, וְכֵה (ג"א ודא) חֲתַמְנוּ לְחַיִּים, וּמְאִי נִיהוּ הִיא חוֹתֶם דְכֵה חַיִּים, אֲלָא דָא עֵץ הַחַיִּים, דְכֵה בְּנֵי חַיִּי וּמְזוֹנֵי נְפִיקִין, עֵץ וְדָאֵי הוּא דְאֲתַמַּר בֵּיהַ עֵץ הַחַיִּים

מִהֶלֶךְ חֲמֵשׁ מְאוֹת שָׁנָה, וְהִיא עֵץ אִיהוּ ו', מִהֶלֶךְ חֲמֵשׁ מְאוֹת שָׁנִין דָּא

שנים זה ה', החיים הם אב ואם שהם י"ה, י' היא חכמה, ומנין לנו שנקרא חיים? כמו שנאמר והחכמה תחיה בעליה, ה' בו האם העליונה. מנין לנו שנקראת חיים? כמו שנאמר עץ חיים היא ודאי, ושניהם פי חיים הם למצאיהם.

והשכינה התחבונה רשומה בחותם הזה, שהוא חותם אמת, וכל ציורי החותם הזה הם רשומים בה, להודיע שהיא הציור של העמוד האמצעי שהוא אמת, אדם (אמת) החותם שלו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, הוא חותם בו לחיים, וממנו יורשים בני ישראל בנים חיים ומזונות, חיים מצד של האב והאם שהם י"ה, בנים מצד של העמוד האמצעי, שעל (ועל) שמו נקראו ישראל למטה בני בכרי ישראל, והוא ו'. מזונות מהצד של ה', שהיא המוציא לחם מן הארץ, ובזמן שישורשים ממנו שלש (שתי) הדרגות הללו שפלולות בשמו, נקראים למטה ישראל בני הקדוש ברוך הוא, כמו שנאמר בנים אתם ליהו"ה אלהיכם, ובזמן שישורשים ישראל משמו של הקדוש ברוך הוא שלשת אלה, בנים חיים ומזונות, נאמר בהם פי עזה כמות אהבה, קשה היא ממיתה הפרדת הקדוש ברוך הוא מבניו. ומנין לנו שיש הפרדה בין הקדוש ברוך הוא ובניו? פאן מוכיח, פי אם עונותיכם היו מבדלים וכו', וקשה היא ממיתה, ועליה נאמר פי המות יפריד ביני ובינך.

ובזמן שישאל מקימים את מצוות התורה באהבה, קשה כשאול קנאה, שמקנא הקדוש ברוך הוא על סמא"ל ועל נקבתו,

ה', החיים אינון אבא ואימא דאינון י"ה, י' איהו חכמה, ומנלן דאתקרי חיים, כמה דאת אמר (קהלת י"ב) והחכמה תחיה בעליה, ה' ביה אימא עלאה, מנא לן דאתקרי חיים, כמה דאת אמר (משלי ג יא) עץ חיים היא ודאי, ותרוייהו (שם ד כב) פי חיים הם למוצאיהם.

ושכינתא תתאה איהו רישומא בהאי חותמא דאיהו חותם אמת, וכל ציורין דהאי חותמא אינון רשימין בה, לאשתמודעא דאיהי ציורא דעמודא דאמצעיתא, דאיהו אמת, אדם (ס"א דא איהו) חותם דיליה יו"ד ה"א וא"ו ה"א, איהו חתים ביה לחיים, ומניה ירתין בני ישראל בני חיי ומזוני, חיי מסטרא דאבא ואימא דאינון י"ה, בני מסטרא (ד טו טז) דעמודא דאמצעיתא, דעל (ג"א ועל) שמייה אתקריאו ישראל לתתא בני בכרי ישראל, ואיהו ו', מזוני, מסטרא דה' דאיהי המוציא לחם מן הארץ, ובזמנא דירתין מניה אלין תלת (ג"א תרין) דרגין דכלילן בשמייה, אתקריאו ישראל לתתא בנוי דקודשא בריך הוא, כמה דאת אמר (דברים י"ד א) בנים אתם ליהו"ה אלהיכם, ובזמנא דירתין ישראל משמוי דקודשא בריך הוא אלין תלת בני חיי ומזוני, אתמר בהון (שיר ח ו) פי עזה כמות אהבה, תקיפא איהי ממיתה אפרשותא דקודשא בריך הוא מבנוי, ומנלן דאפרשותא אית בין קודשא בריך הוא ובנוי, הקא אוכח, (ישעיה נט ב) פי אם עונותיכם היו מבדילים וכו', וקשה איהי ממיתה, ועלה אתמר (רות א י"ז) פי המות יפריד ביני ובינך.

ובזמנא דישראל מקיימין פקודיא דאורייתא ברחימו, קשה כשאול קנאה (שיר ח

ו), דמקנא קודשא בריך הוא על סמא"ל ועל נוקביה, דאינון גרמין לבר

שֶׁהֵם גּוֹרְמִים לְאָדָם מִיָּתֶה
 בְּחֻטְאֵיהֶם וְגוֹרְמִים לוֹ לְחֻטָּא,
 וּמְשׁוּם זֶה עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא לְטַל מֵהֶם נִקְמָה וְלִהְעִבְרִים
 מִן הָעוֹלָם, שְׁסִמָּא"ל וְנִקְבְּתוּ הֵיא
 מִיָּתֶה, שְׁהֵיא לִילִי"ת, מְלֵאָךְ
 הַמּוֹת, יֵצֵר הָרַע, שְׁנִקְבָה הֵיא עִם
 הַזָּכֵר, וְזָכַר עִם הַנִּקְבָּה, וְזֶה מִזֵּין
 לָנוּ? הַפְּתוּב מוֹכִיחַ, שְׁפְתוּב
 בְּעֻצְבוֹן תֹּאכְלָנָה. אָדָם חֻטָּא עִם
 נִקְבָה, נִתֵּן לוֹ יֵצֵר הָרַע נִקְבָה,
 חֲוָה חֻטָּאָה עִם זָכָר, נִתֵּן לָהּ יֵצֵר
 הָרַע מְזָכָר, וְעֲלֵיהּ נֹאמַר בְּעֻצְב
 תְּלָדִי בָנִים, וְזֶהוּ פִי עֲזָה כְּמוֹת
 אֶהְבֶּה וְכוּ'.

וְעוֹד פִּי עֲזָה כְּמוֹת אֶהְבֶּה, אִם
 יִשְׂרָאֵל יֵעִירוּ אֶת הָאֶהְבָּה הַזֹּו
 קִדְּם הַזְּמַן, צְרִיכִים לְהַעֲרִיחַ
 פְּרָאוּי, וְאִם לֹא, אֵל יַעֲזְרֵנוּ אוֹתָהּ.
 זֶהוּ שְׁפְתוּב הַשְּׁבַעְתִּי אֶתְכֶם בְּנוֹת
 יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹ"ת אוֹ בְּאֵילוֹת
 הַשָּׂדֶה וְגוֹמַר, שְׁשִׁבְעָה הֵיא
 שְׁלֹא שׁוֹרָה עַל הַכֶּסֶף עַד שְׁנוּטִל
 נִקְמָה מֵעַמְלֵק, שְׁחָלַל שְׁתֵּי
 אוֹתִיּוֹת שְׁהֵן י"ה, שְׁיֵצֵא מִן מִלְּה
 מ"ל י"ה, וּמְשׁוּם זֶה פִּי יָד עַל כֶּסֶף
 י"ה, וְזוֹ א.

וּבְשִׁמְנֵי הַזְּמַן לְנִקְּם מִמֶּנּוּ,
 וְשִׁלְּהוֹבוֹת אֵשׁ יוֹצֵאוֹת מִי"ה הַזֹּו,
 כְּמוֹ שְׁנֹאמַר רְשָׁפִיָּה רְשָׁפִי אֵשׁ
 שְׁלֵהֲבַת י"ה, וְהֵן הַשְּׁלֵהֲבוֹת שֶׁל
 אִישׁ וְאִשָּׁה, שְׁשֵׁם א"ש א"ש,
 וְשֵׁם י"ה. אִישׁ כְּמוֹ שְׁנֹאמַר
 יְהו"ה אִישׁ מְלַחְמָה, שְׁנוּטִל
 נִקְמוֹת מִפְּרָעָה וּמַעֲמוֹ, אִשָּׁה זֹו
 שְׁכִינָה, שְׁנֹאמַר בְּהַ מְצָא אִשָּׁה
 מְצָא טוֹב וְגוֹמַר.

דְּבַר אַחַר שִׁמְנֵי כְּחוֹתֶם, כ"ח
 ת"ם, כ"ח זֹו הַשְּׁכִינָה הַעֲלִינָה,
 כ"ח מ"ה מִן חֻקְמָה, וְעֲלֵיהּ נֹאמַר
 וְעַתָּה יִגְדַל נָא כַח אֲדִנִי, ת"ם
 זֶה יִשְׂרָאֵל שְׁלִמְעֵלָה, שְׁעַל שְׁמוֹ

נֵשׁ מִיָּתֶה בְּחוֹבֵייהוּ, וְגִרְמִין לוֹן לְמַחֲטִי, וּבִגִּין
 דָּא עֲתִיד קוֹדֶשָׁא בְּרִין הוּא לְנִטְלָא נוֹקְמָא
 מְנִייהוּ, וְלֹאֲעִבְרָא לוֹן מִן עֲלֵמָא, דְּסִמָּא"ל
 וְנוֹקְבָא דִילֵיהּ אִיהֵי מִיָּתֶה, דְּאִיהֵי לִילִי"ת
 מְלֵאָךְ הַמּוֹת יֵצֵר הָרַע, דְּנוֹקְבָא אִיהֵי עִם
 דְּכוּרָא, וְדְכוּרָא עִם נוֹקְבָא, וְהֵיא מְנַלְן, קִרָּא
 אוֹכַח דְּכְתִיב (בְּרַשִׁית ג' יז) בְּעֻצְבוֹן תֹּאכְלָנָה, אָדָם
 חָאב בְּנוֹקְבָא אֲתִייהֵיב לֵיהּ יֵצֵר הָרַע נוֹקְבָא,
 חֲוָה חֲבַת בְּדְכוּרָא אֲתִייהֵיב לָהּ יֵצֵר הָרַע
 מְדְכוּרָא, וְעֲלֵהּ אֲתִמַּר (ש"ם טז) בְּעֻצְב תְּלָדִי
 בָנִים, וְדָא אִיהוּ פִי עֲזָה כְּמוֹת אֶהְבֶּה וְכוּ' (שִׁיר

פ ח)

וְעוֹד פִּי עֲזָה כְּמוֹת אֶהְבֶּה, אִם יִשְׂרָאֵל יִתְעַרוּן
 לָהּ לְהֵאֵי אֶהְבֶּה קִדְּם זְמַנָּא, צְרִיכִין
 לְאֲתַעְרָא לָהּ פְּדָקָא יְאוֹת, וְאִי לֹאוּ לֹא יִתְעַרוּן
 לָהּ, הִדָּא הוּא דְּכְתִיב (שִׁיר הַשִּׁירִים ג' ה) הַשְּׁבַעְתִּי
 אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם בְּצַבָּאוֹ"ת אוֹ בְּאֵילוֹת
 הַשָּׂדֶה וְגוֹמַר, דְּאוֹמָאָה אִיהֵי דְלָא שְׂרִיא עַל
 פְּרִסְיָא עַד דְּנִטְיִל נוֹקְמָא מֵעַמְלֵק, דְּחָלַל תְּרִין
 אֲתוּוֹן דְּאִינוּן י"ה, דְּנִפְיֵק מִן מִלְּה מ"ל
 י"ה, וּבִגִּין דָּא (שְׁמוֹת יז טז) פִּי יָד עַל כֶּסֶף י"ה וְדָא
 א.

זְכַר מְטָא זְמַנָּא לְנִקְמָא מְנִיָּה, וְשִׁלְּהוֹבִין
 דְּאִשָּׁא נִפְקִין מֵהֵאֵי י"ה, כְּמָה דָּאֵת
 אֲמַר (שִׁיר ח' ט) רְשָׁפִיָּה רְשָׁפִי אֵשׁ שְׁלֵהֲבַתִּי"ה,
 וְאִינוּן שְׁלֵהוֹבִין דְּאִישׁ וְאִשָּׁה, דְּתַמָּן א"ש
 א"ש, וְתַמָּן י"ה, אִישׁ כְּמָה דָּאֵת אֲמַר (שְׁמוֹת
 טו ג) יְהו"ה אִישׁ מְלַחְמָה, דְּנִטְיִל נוֹקְמִין
 מִפְּרָעָה וּמַעֲמִיָּה, אִשָּׁה דָּא שְׁכִינְתָּא דְּאֲתִמַּר
 בְּהַ (מְשִׁלֵי יח כב) מְצָא אִשָּׁה מְצָא טוֹב וְגוֹמַר.

דְּבַר אַחַר שִׁמְנֵי כְּחוֹתֶם, כ"ח ת"ם, כ"ח
 דָּא שְׁכִינְתָּא עֲלָאָה, כ"ח מ"ה מִן
 חֻקְמָה, וְעֲלֵהּ אֲתִמַּר (בְּמִדְבָר יד יז) וְעַתָּה יִגְדַל נָא כַח אֲדִנִי, ת"ם דָּא יִשְׂרָאֵל

תפלה קדם למוד הזוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדה ובהשתחויה, שגרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על פן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלה, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבידילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכונן לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתינו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים ומירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. פי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (קבלה מהאר"ל)

תפלה לאחר קריאת הזוהר

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי פסיתך לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשויט ופורפירא עלאה ולארמון שעל מכוננו ישיב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "והיה אור הלבנה כאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים כאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, ויותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וכראיו. ובזכות היותנו עסוקים בחכמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכנית עוינו במהרה בימינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויזרח עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד וישמו אחד, אמן נצח סלה ועד.

(נסח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

קדיש דרבנן - נסח ספרד

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ.
וַיַּצְמַח פְּרוּקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל
בֵּית יִשְׂרָאֵל. בְּעַגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אַמֵּן: יְהִי שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ
לְעַלְמֵי וְלְעַלְמֵי עֲלָמֵי: יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא
וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל. שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא לְעֵלָּא (בעשי"ת וְלְעֵלָּא
מִכָּל) מִן כָּל בְּרַכְתָּא וְשִׁירָתָא, תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא, דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא.
וְאִמְרוּ אַמֵּן:

עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן וְעַל
כָּל מֵאן דְּעִסְקִין בְּאוֹרֵיתָא דִּי בְּאַתְרָא הֵדִין וְדִי בְּכָל אַתְר
וְאַתְר יְהִי לְהוֹן וּלְכוּן שְׁלָמָא רַבָּא חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיֵּי אֲרִיכֵי
וּמְזוּנֵי רוּיְחֵי וּפְרוּקְנָא מִן קַדָּם אֲבוּהוֹן דִּי בְּשְׁמֵי אֲרַעָא וְאִמְרוּ אַמֵּן:
יְהִי שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵי וְחַיִּים טוֹבִים עֲלֵינוּ וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ
אַמֵּן: עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל
יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אַמֵּן:

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדַּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. ⁽¹²⁸⁾ בְּעֶלְמָא דִּי בְרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ
מַלְכוּתָהּ וַיַּצְמַח פְּרוּקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. ⁽¹²⁸⁾ בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן
וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית יִשְׂרָאֵל בְּעַגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אַמֵּן: יְהִי שְׁמֵהּ
רַבָּא מְבָרַךְ לְעַלְמֵי וְלְעַלְמֵי עֲלָמֵי: יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם
וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא. ⁽¹²⁸⁾ לְעֵלָּא
מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירָתָא תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחֲמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ
אַמֵּן: ⁽¹²⁸⁾ עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן
דְּעִסְקִין בְּאוֹרֵיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי בְּאַתְרָא הֵדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר,
יְהִי לְנָא וּלְהוֹן וּלְכוּן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי מִן קַדָּם מְאֲרֵי שְׁמֵי אֲרַעָא
וְאִמְרוּ אַמֵּן: ⁽¹²⁸⁾ יְהִי שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵי, חַיִּים וְשָׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה
וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסְלִיחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ
יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אַמֵּן: ⁽¹²⁸⁾ עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמְרוֹמָיו הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם
עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אַמֵּן: ⁽¹²⁸⁾

"וְזָכַר חֶסֶד אֲבוֹת"

"הֲגֵה זֶה עוֹמֵד אֲחֵר כּוֹתְלֵינוּ"

"וְהָרֵאֵנוּ בְּבִנְיָנוּ וּשְׂמֵחֵינוּ בְּתִיקוֹנֵנוּ"

"וְאָמְרָתֶם כִּי לֵהִי רֵשֶׁב־עֵינֵינוּ"

"וְיִשְׁפְּנוּ פָּנֵינוּ לְגִבּוֹרֵינוּ"

עיר וקדיש מזו שמיא נחית

לא תשבת מפני זרעו

ספר
הזוהר
הקדוש
המחולק

כרך א'

הרי אנחנו לומדים בספר
הזוהר הקדוש לעילוי
שכינת עוינו ולהרים קרן
מוזל ישראל ולסתום פי
כל הצרים אותנו, עליונים
ותחתונים ולהחזיר העטרה
ליושנה ויאמר די לצרותינו
וישראל ישפון לבטח
ולטהר את האויר בארצינו
הקדושה, אמן כן יהי רצון.